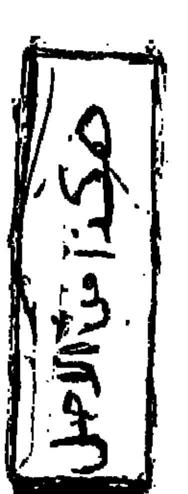
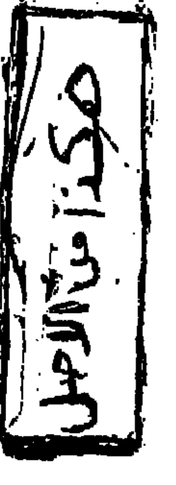

שבוע ספורט
ג'ונסון ברומא

קבוצה ממוצעת בליגה הלאומית בכדורסל עולה על הפארקט עם מטען של כחצי מיליון דולר ■ בכל משחק, אם כך, מתרוצצים מאות אלפי דולרים, לצלילי משרוקיותיהם של צמד שופטים חובבניים, המשתכרים עבור ערב כדורסל 60 ש"ח ברוטו ■ צופי הטלוויזיה מכירים שניים־שלושה בכירים; השחקנים מכירים את כולם, וחלק גדול מהם, לטעמם, היו רוצים להכיר הרבה פחות ■ בן כספית היה עד ראייה לתקרית בעונה שעברה, בה כיכב מנשה הרמן, ועוד לא נרגע ■ סיפור איגוד שופטי הכדורסל הוא גם סיפור המזכיר, שבתאי שטריקס, אליו נשלחים חיצים על שיבוציו של בנו שי למשחקים מכריעים, שלא בהתאם לרמה אותה הוא מפגין ■ בינתיים ממוצע הגיל עולה, וצעירים מוכשרים אין בנמצא ■ איגוד במלכוד

בן כספית

עושה רושם שעונת כדורסל חסרת־תקדים מצפה לנו בעוד 18 יום. מכבי ת"א, הפועל ת"א, הפועל חולון, אליצור נתניה. רשימה חלקית. הכוחות נראים שקולים מתמיד, התקציבים גדולים מתמיד, שחומי העור רבים מתמיד – וגם הציפיות.

עלות אחזקת קבוצת כדורסל בליגה הלאומית, מתייצבת עתה סביב כחצי מיליון דולר. מקצוענות. אם לא על הנייר, לפחות בשטח. באוסישקין חטפו את כרטיסי המנוי עוד בטרם יבש עליהם צבע הדפוס. בחולון באו 800 אוהדים לאימון הבכורה. במכבי, ערפל כרגיל, והנסיון מלמד כי מתוכו מגיחה בדרך כלל עוד אליפות.

ליגת הכדורסל, רבותי, היא ההצגה הטובה בעיר.

עוד מעט קט נוכל לצפות שוב במאבקים אדירים מורטי עצבים. על כל פארקט יתגוששו בכל שניה 10 שחקנים – שישה מהם, בממוצע, יוצאי ארה"ב. שכרו הממוצע של כל אחד מהם יהיה כ־40–45 אלף דולר לעונה. וביניהם יתרוצצו חסרי נשימה שני שופטים, שכל אחד מהם יקבל 60 ש"ח בעד השיפוט באותו משחק, וכך זה גם ייראה.

החלטות מגוחכות

הספקנו לשכוח, אבל על אירועי השיפוט בעונה החולפת כבר נאמר כי הם מסכנים סכנה ברורה וממשית את איכותה של העונה הנוכחית. ריענון קצר : 11 בפברואר 87'. משחק הפליי־אוף הראשון בין הפועל חולון להפועל חיפה, בחולון. השופטים: ראובן וירובניק, מבכירי אנשי המשרוקית ושי שטריקס. "מעריב" דיווח למחרת: "סיפור בפני עצמו היוו צמד השופטים. וירובניק, ובעיקר שטריקס, הירבו לטעות ואיבדו את רסן המשחק". מרדכי רוזנבלום, בטורו, הוסיף: "פחות אהבנו את השיפוט, בעיקר בחולון... דבר מוזר קרה שם. הבינלאומי וירובניק, הנחשב בצדק לאחד השופטים הטובים שלנו, נגרר אחרי שטריקס הצעיר וחסר הניסיון לסידרה של טעויות והחלטות מגוחכות שאסור שתהיינה במעמד כה נכבד. אני משוכנע שיש בארץ שופטים צעירים, לא פחות טובים, אשר היו שמחים להוכיח עצמם בגמר־סל, לו היו מקבלים את ההזדמנויות אשר להן זוכה העונה שי שטריקס".

וכל זה קרה, במשחק פליי־אוף של להיות או לחדול, בסיומו, חיפה אכן היתה וחולון – חדלה. השופטים היו מחדל.

דוגמה נוספת, חמורה יותר: אם בחולון היתה השפעת השופטים על התוצאה שולית, לא כך היה ב־8 בפברואר בחצי גמר הפליי־אוף, ביד אליהו, במשחק בין אליצור נתניה למכבי תל־אביב. המשרוקיות, כמו גם גורל הקבוצות, היו נתונות בפיהם של מנשה הרמן ואברהם זגול.

עד לדקה ה־15 היה הקרב שקול. אליצור שיחקה היטב, הוליכה בחלק מהזמן. לצופים היה ברור שמצפה להם מותחן אמיתי. הרמן חשב אחרת. בדקה ה־15, בהצגת שיפוט שערורייתית, הרחיק את ג'ים ג'ונסטון הענק של נתניה, לאחר שנשרקה נגדו עבירת תוקף. בעוד הרמן מסביר לג'ונסטון מדוע נשרקה העבירה וחוסם דרכו חזרה לסל, שיחרר זגול את הכדור להתקפת נגד של מכבי ת"א (איך זה?). כשראה ג'ונסטון את קוין מגי שועט לסל החשוף, מיהר לחסמו. בדרך פגע בשוגג בהרמן, שחסם דרכו – והאחרון הוטח ארצה. מכאן ואילך תם פרק הכדורסל במשחק, ועבור הנתנייתים תמה העונה כולה.

הרמן, למרות שבאולם היו 4,000 עדי ראייה שחשבו אחרת, טען שהופל בכוונה. המשחק הופסק לדקות ארוכות. מהומה, דחיפות, עצבים. אליצור ירדה מהפארקט. הפשרה שהושגה, לבסוף, הורידה את ג'ונסטון למנוחה ארוכה, ממנה לא שב לעצמו. כדורסל כבר לא ראינו.

אם במקום איגוד הכדורסל היתה, נאמר, מדינת חוק, היה הרמן מושעה לכל חייו ומשלם פיצויי עתק לצופים, לג'ונסטון, לאליצור כולה. אבל בית הדין העליון של האיגוד פסק, ב־21 בפברואר: "טעויות בשיפוט אינן סיבה לפסילת תוצאה וקביעת משחק חוזר. מקומן של טענות כאלו להשמע במסגרת איגוד השופטים, אשר עליו להחליט בקשר לכישורי השופטים". וזו בדיוק הבעיה.

המשך בעמודים הבאים

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

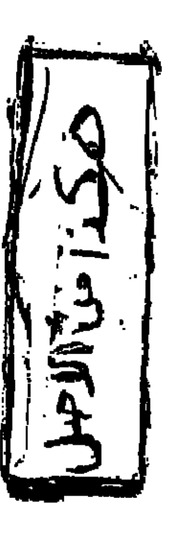
עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

אופיר שמואלי מבית"ר ים, ב"מספרת" מרהיבה – שלא עזרה לאלופה בשבת. (צילם: עדי אבישי)

מה בגליון

"הנהלות, מאמנים, שחקנים, עסקנים ואוהדים - עלו והצליחו בעונת המשחקים"

משרוקית סתומה

המשך מהעמוד הקודם

אי אפשר להעניש

הרמן, ששפט ארבעה משחקי פליי־אוף בעונה שעברה, ימשיך לשפוט גם העונה, והוא רק דוגמה. עתודת השיפוט באיגוד מדולדלת ואיננה מאפשרת, כמעט, השעיית שופטים לאומיים או ענישתם. שי שטריקס, ששפט בשלושה משחקי פליי־אוף בשנה שעברה, הוא בנו של מזכיר איגוד השופטים, שבתאי שטריקס.

ומה אומרים השופטים עצמם ? – מעניין לא פחות. משיחות שנוהלו עם מספר נכבד של שופטי כדורסל פעילים, מצטיירת תמונה מדאיגה. איגוד השופטים הישראלי מפולג, מסוכסך, רווי תיסכולים ואינטריגות, קבוצות אינטרסים וחבורות לחץ. כמו בכל מקום, בעצם. אבל כדי להבין את חומרת המצב, צריך לשמוע את הדברים, כפי שנאמרו על־ידי כמה שופטים מהמחנה הממורמר – ובעילום שם, כמובן. כללית, רמת תיפקודו של איגוד הכדורסל, לדעתם, נמוכה ביותר. אין כמעט עתודה, הנהלת האיגוד מצטיינת באדישותה ואי־האיכפתיות שלה. מירב ההאשמות מופנות לשבתאי שטריקס, המזכיר. שטריקס פעיל באיגוד 14 שנה, מאז הונהגה המתכונת החדשה של האיגוד, הוא מזכירו במשרה מלאה. שטריקס חולש, לדעת הדוברים, על מצבור אדיר של סמכויות, שגם אם אינן נתונות בידיו רשמית, יש לו – כיושב בצומת העצבים המרכזית – כוח רב.

מזכיר שבתאי שטריקס: "גם אני עושה טעויות. מי שלא עובד לא טועה"

לפי גירסה זו, לשטריקס דריסת־רגל חזקה ביותר והשפעה רבה, על הפונקציה המרכזית באיגוד – קביעת השיבוצים למשחקים. פורמלית, זקוקה רשימת השיבוץ שהוא מגיש כהמלצה, לאישורו של עמירם שפירא, יו"ר האיגוד."תכל'ס", שפירא כמעט לא משנה בהמלצות שטריקס.

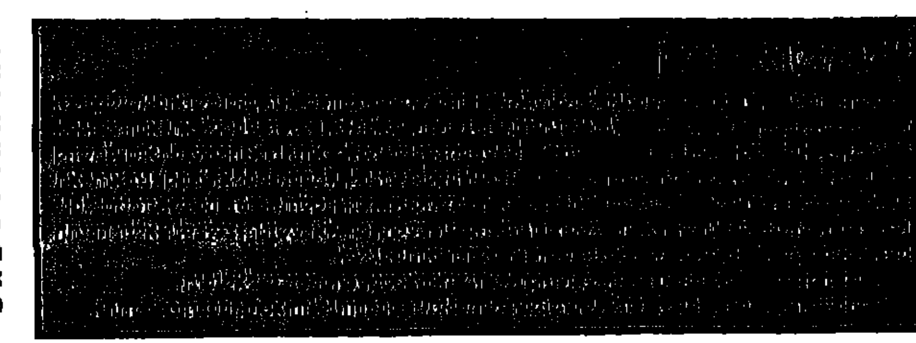
מקור השערוריות

שטריקס חולש גם על כרטיסי הכניסה למשחקים שמקבל האיגוד ומחלקם כראות עיניו. לפי גירסה זו, מקבלים מקורביו את הכרטיסים הטובים ביותר.

שבתאי שטריקס: "נכון, הכרטיסים נמצאים בטיפולי. עוד מעט גם יגידו שאני גם מוכר אותם. מצידי אני מוכן לתת את התפקיד לכל מי שירצה".

כבוד, כפי שמתברר, הוא מיצרך חיוני באיגוד. אצל שטריקס, כך נטען, עוברות גם רשימות המבקרים במשחקים. יש בכוחו לווסת ו"לשחק" עם שיבוץ המבקרים, כך שלמשחקים בהם שופט בנו, למשל, יגיעו מבקרים נוחים מבחינתו, ואז ניתן יהיה להדוף כל ביקורת מקצועית שהיא, בעזרת דוקומנטים מקצועיים לא פחות. בנוסף, יש לו שליטה על הכנת השופטים למועמדות לתואר בינלאומי, ועל רשימת הבינלאומיים עצמה, המשמשת מקור עשיר למאבקי כוח ושערוריות. כמו־כן משפיע שטריקס על התור של הנוסעים לחו"ל. הכוונה איננה לאלו ששופטים בחו"ל, אלא לשופטים שמצטרפים, לפי מדיניות האיגוד, למסעות קבוצות הכדורסל בחו"ל. האיגוד שולח עם כל קבוצה שופט, על־מנת לסייע בקידומו הבינלאומי. עלות הנסיעה אמורה להתחלק, לפי התקנות, בין הקבוצה, איגוד הכדורסל והשופט. כל צד שליש. בפועל – הקבוצה משלמת גם את חלקו של השופט (!). זכור רק מקרה יחיד שבו העזה קבוצה לאומית לדרוש משופט שנלווה אליה את חלקו – וגם במקרה זה מיהרה לחזור בה. על רקע זה ברור, איפוא, שככל שקבוצה נוסעת יותר לחו"ל, כך מהלכיה בקרב השופטים מבוססים יותר.

ונחזור לשטריקס. הרינונים הרבים ביותר נוגעים, כמובן, להשפעתו על קאריירת השיפוט המתקדמת יותר אך מוצלחת הרבה פחות, של בנו. שי שטריקס זוכה למשחקים רבים ומשובץ בדרך־כלל עם שופטים טובים, עובדה המעלה, אוטומטית, את סיכויי הצלחתו. בעונה שעברה, למשל, שפט שטריקס שש פעמים עם וירובניק, שלוש עם דגן ופעמיים עם פישר. לא שהוא הצליח במיוחד, אבל לפחות קינאו בו.

הרינונים גברו כששטריקס זכה בנסיעת צ'ופר לשפוט באילת (מלון והוצאות – על חשבון האיגוד) וגברו עוד יותר כשנסע לארה"ב.

תחקיר זה העלה גם את מאבק הכוחות הארוך שניטש באיגוד במשך שנים רבות, בין שני מרכזי הכוח העיקריים שבו – השופטים התל־אביביים והחיפנים. הצפוניים שלטו באיגוד בשנות ה־60. מאז הם נדחקים בעקביות. כיום כמעט שאין שופטים מחיפה. לדבריהם, מסע הצלב נגדם הונהג בידי דוד דגן וכלל גם אפליה בשיבוצים ובהטבות. דגן אומר, לעומת זאת, כי כשהתל־אביבים התרוצצו יום ולילה בשטח ודאגו לדור ההמשך, ישבו החיפנים שאננים, ולכן היום הם יושבים בבית.

שפירא: העוגה קטנה

להלן תגובת יו"ר איגוד השופטים, עמירם שפירא: "לדעתי, אין בידי שטריקס סמכויות חריגות. הוא פקיד. כשהוקם האיגוד, במסגרת הנוכחית, הוחלט שצריך מזכיר בשכר. יכול להיות שעוד זוכרים מה היה כשהאיגוד היה עצמאי (ולא כפוף לאיגוד הכדורסל – ב.כ.) וחושבים ששבתאי שולט על הכל.

"יש שופטים ממורמרים, זה טבעי. העוגה קטנה מאוד: 13 בינלאומיים ו־400 שופטי־שדה. יש באיגוד השופטים עיוותים, אך לא יותר מכל מקום אחר. אני שואף להצעיר את גיל הפרישה ל־47 במקום 60. הקמתי ועדה מקצועית, שמדרגת את הבינלאומיים לפי רמה מקצועית. יש לנו שני קאדרים של שופטי עתיד מחונכים. המצב משתפר.

"אני לא חושב שהבאת שופטים זרים למשחקים בעיתיים תעזור. מדברים נגד הזרים בכדורסל ורוצים שנביא שיפוט זר. ומה על השופטים שאנחנו מגדלים? שי שטריקס הוא שופט לא רע בכלל. נכון, עכשיו הוא יצא יחד עם עוד שני צעירים להשתלמות ביוון. את מי רצו שאשלח, את שגב? טבעי לקדם צעירים".

זורקי הבוץ לא הוכיחו עצמם במגרש

דוד דגן. העובדה היחידה שאיננה שנויה במחלוקת באיגוד השופטים היא רמתו המיקצועית הגבוהה של דגן, 40, שם נירדף לשיפוט כדורסל סמכותי וטוב. האוטוריטה שלו על המגרש והמחסור בקולגות, גרמו לכך שישפוט שניים משלושת משחקי הגמר בפליי־אוף של השנה שעברה.

מה לא אמרו עליו. שנלחם בחיפנים, שהסית נגר וורוניק, יריבו המר בפיב"א, שהביא לאיגוד את שני היו"רים האחרונים, שפירא וקושניר.

דגן :"אני מרוצה מאוד מהמצב הנוכחי באיגוד. אנו מנסים להיטיב את תנאי השיפוט ורוצים להעלות את שכר השיפוט ל־280 ש"ח, בתנאי שהשופטים יהיו קודם לכן בבית מלון ויתכוננו. שיהיה גם שופט שלישי בכוננות. נוסעים כל הזמן לחו"ל, אין מה להתלונן. אלא מה, העוגה קטנה והסועדים רבים. כולם רוצים לשפוט בגמר, כולם רוצים לנסוע.

"כל מי שזורק בוץ, נמנה על אלו שלא הוכיחו עצמם במגרש. גם אני חשתי קיפוח בשנה שעברה, כשציוני המיקצועיים היו הכי גבוהים – אבל פעם ראשונה אחרי 12 שנה, לא הייתי במקום הראשון ברשימה הבינלאומית. אז מה? איזור הצפון שלט שנים באיגוד, אבל שכחו להכין עתודה. אנחנו עבדנו ועובדה שיש לנו היום מה להציג.

"לא, אני לא ממורמר שטור וורוניק מוזמן לפיב"א הרבה יותר ממני. עשיתי את שלי במשך שנים ארוכות. זה טבעי. אז מה אם הוא חבר של דייויד טרנר (מנכ"ל פיב"א – ב.כ.)? – שיהיה לו לבריאות. הרבה ניסו להיות ולא הצליחו. אני מקבל הכל באהבה".

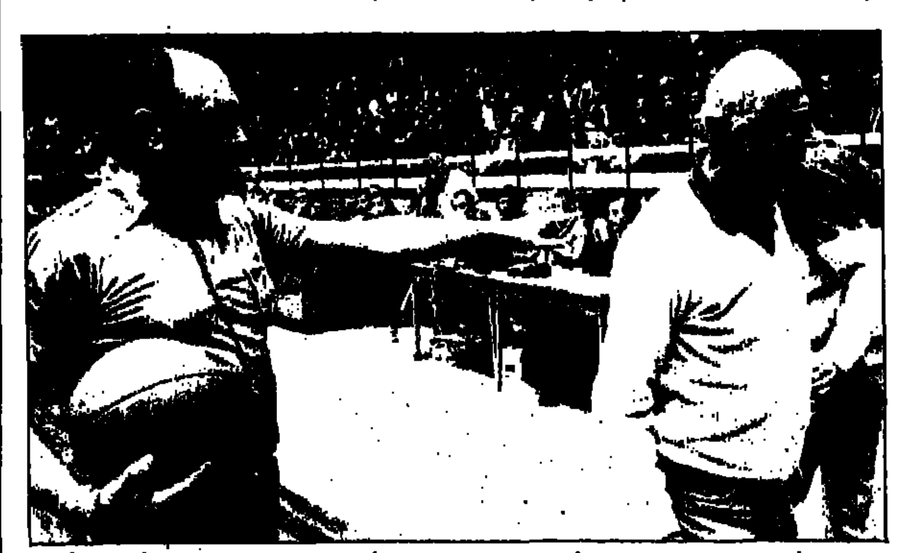
בין־לאומי דוד דגן: "גם אני חשתי קיפוח"

הרמן: הקישקושים עוברים לי ליד האוזן

השופט מנשה הרמן: "התשובה לכל המשמיצים היא מה שאמרו דייויד טרנר ובורה סטאנקוביץ', לפני חורשיים בהשתלמות פיב"א בדורטמונד. דבר פשוט הם אמרו: פסיקתו של השופט במגרש היא הפסיקה ללא עוררין – לטוב ולרע, גם אם הוא שוגה. המטעמים שהתקשורת עושה מזה אחר כך אינם מעניינים.

"לגבי המקרה הספציפי (ראה לעיל) – מצפוני נקי. לא אני הוצאתי את השחקן (ג'ונסטון) ולא אני החזרתי אותו. מנהל הקבוצה שלהם (אליצור נתניה) עשה זאת ואני לא הגבתי. אני מצטער שעד היום אף אחד לא הראה לי את המשחק בוידיאו. זה מקרה מצער, במיוחד לקבוצה שביזבזה הרבה כסף על בתי הדין למיניהם.

"אישית, חזרתי עכשיו מאליפות אירופה שבה שפטתי, קיבלתי זימונים נוספים, מעמדי בפיב"א מעולם לא היה טוב יותר. כל הקישקושים עוברים לי ליד האוזן".

שופט בין־לאומי מנשה הרמן (משמאל, מזהיר את "מר כדורסל" יהושע רוזין ומושיבו על הספסל): "פסיקת השופט במגרש היא סופית"

כדורגל +

א. טבק

גם הקיץ היו מתחזים בחו"ל

יו"ר אביעד: ערבויות אישיות (צילום: רוני מגל)

הקיץ עסקה עתונות הספורט שלנו, בעיקר, במתרחש בליגה הבלגית. אוחנה, סיני ורוזנטל, סיפקו את הכותרות. לא כל יום מצליחים כדורגלנים ישראליים לשחק במדי קבוצות אירופיות. כתוצאה מעיסוק נרחב זה נדחה הצידה, במידת־מה הטיפול בקבוצות שיצאו לאירופה למחנות אימונים ולמשחקי־הכנה לעונה שהחלה השבוע.

בדיעבד מתברר כי אילו מישהו היה מתעניין במה שהתרחש שם, במחנות הללו, היה זוכה לכמה כותרות מעניינות.

16 קבוצות מהליגות הלאומית והארצית היו הקיץ באירופה. חלקן נהגו בצורה לא "ספורטיבית" – וזאת בלשון המעטה. הן פשוט לא ידעו כי לא ניתן להסתיר מעשים כאלו. עובדה: הדיווח הגיע להתאחדות לכדורגל, אם כי לא לווה בתלונה מאיזשהו גורם.

השקר הנפוץ ביותר היה התחזות לקבוצה אחרת. כותרות בעיתונות מקומית בגרמניה, למשל, סיפרו כי מכבי ת"א עם הרבה שחקנים בינלאומיים תופיע בעיירה – בעוד שמכבי ת"א היא דווקא מהקבוצות הבודדות שלא יצאו לחו"ל, הקייץ ונשארו בארץ. הפועל חיפה, במקום אחר, הופיעה באחד העיתונים הללו כאלופת ישראל. בשום מקרה, מאלו שעליהם דווח להתאחדות, לא הופיעה הכחשה למה שפורסם.

היו גם משחקים שבהם הכדורגלנים הישראליים לא התנהגו כיאות. זה קרה, למשל, במשחק של הפועל ת"א בגרמניה, שבו הורחק יהודה עמר – ורק במקרה לא קרה הדבר לאלי כהן. ההתנהגות הלא ספורטיבית זכתה באחד המקומונים הגרמניים בכותרת לא מחמיאה.

לפני שבוע הגיע דיווח לפיו נבחרת נערי העיר ת"א שיחקה מול נבחרת טירול, באוסטריה. בהתאחדות לא ידוע על שום נבחרת של נערי ת"א. נשלח מיברק להתאחדות האוסטרית כדי לקבל ממנה את שמות השחקנים הישראלים שהופיעו במשחק הזה, בתקווה שבאמצעות רשימה זו ניתן יהיה לחשוף את האמת.

גם העובדה שקבוצות הזמינו מקומות בבתי מלון וקבעו משחקים – אבל לאחר מכן ביטלו את הופעתן ללא כל הסבר – באה לביטוי בעיתונות הגרמנית שקטעים ממנה הגיעו לישראל עתה. גם הדיווחים הללו לא היו מחמיאים, כמובן.

תקנון ההתאחדות אוסר תופעות שכאלה – בעקבות אירועים דומים שהיו בעבר הלא רחוק לכמה קבוצות. אך איש איננו עוקב איך באמת מתנהגות קבוצות ישראליות בחו"ל. הסיבה לחוסר התגובה: איש לא מתלונן רשמית.

השאלה היא: האם צריך להמתין עד שתתחולל תקרית בינלאומית בלתי נעימה, כדי שהפיקוח בנושא זה יתהדק. איש אינו מטיל ספק בצורך בפיקוח כזה. העובדות, גם אלו שנתפרסמו כאן, דורשות זאת.

איש אמיץ

איש אמיץ הוא יצחק אביעד, היו"ר החדש של "הירוקים" מחיפה. לא בכל שנה מגיע לכדורגל בן אדם המוכן להיות ערב לקבוצה במאות אלפי דולרים, כשקיים סיכון גבוה כי לא במהרה ערבות זו גם תבוטל.

תמונת המצב, לגבי הערבויות הכספיות האישיות של אביעד, למכבי חיפה (נכון לעכשיו): 50 אלף דולר לאגודה, 100 אלף דולר לכדורסל ו־200 אלף דולר למחלקת הכדורגל. בנוסף לכך: החוב מהעונה שחלפה הוא 500 אלף ש"ח – לא כולל הסיבוכים האחרונים עם שלטונות מס ההכנסה.

למעשה פעל אביעד בדרך היחידה שנותרה לו כדי להפעיל את הקבוצה. מתן ערבות אישית ל־200 אלף דולר, איפשרה את התשלומים לשחקנים, לבעלי החוב, ולשם הכנת הקבוצה לליגה.

גם היותו איש עסקים, איפשרה לו לנהל מו"מ עם השחקנים בצורה שונה מבעבר – עד כדי כך שזאהי ארמלי, למשל, ויתר על 6000 דולר משכרו השנתי עד תום חוזהו, וגם איתן אהרוני נאלץ להסכים לקיצוץ ניכר בשכרו (מעל 30 אחוז). השחקנים הצעירים ביניהם המצטיינים של הקבוצה, הסכימו למתן את דרישותיהם, כאשר ראו שאין סיכוי שאביעד יכנע להם ויבטיח מה שאין ביכולתו לשלם.

למיטב ידיעתי, רק יו"ר אחד בכדורגל הישראלי נהג בצורה דומה, בעבר. היה זה אליעזר וקסמן, שלפני עשר שנים מונה לתפקיד יו"ר מחלקת הכדורגל במכבי ת"א. קופת המועדון היתה אז ריקה. וקסמן פתח חשבון על שם בנו, בגובה של חצי מיליון לירות – סכום עתק באותם ימים. מחשבון זה מימן את פעולות הקבוצה. בתקופתו זכתה מכבי ת"א גם באליפות האחרונה שלה, עד כה.

אינני בא להשוות בין שני היו"רים – גם מוקדם לעשות כן. פשוט נעים לציין שיש עוד אדם אמיץ, עם הרבה אמונה בכדורגל הישראלי. אופטימיסט כזה הוא מיצרך נדיר בימים אלה. ■

Israelischer Meister ist Gast

-mat- BAUMHOLDER. Der mehrmalige israelische Fußball-Meister und Pokalsieger Hapoel Haifa tritt am Donnerstag, 6. August, um 18.30 Uhr gegen die Verbandsligamannschaft des VfR Baumholder zu einem Freundschaftsspiel an.

Die Begegnung im Brühlstadion ist das letzte Vorbereitungsspiel des Verbandsligisten vor Beginn der Spielsaison 1987/88. Die Partie soll auch dazu genutzt werden, dem Publikum sämtliche Neuvorstellungen des Vereins zu präsentieren.

Die Elf von Hapoel Haifa, die schon mehrere Male Gegner von deutschen Bundesligamannschaften war, ist gespickt mit aktuellen Nationalspielern. Die Partie gegen den israelischen Landesmeister verspricht also ein echter „Härtetest" für das Team des neuen Trainers Bernd Metzner zu werden.

קטע מהמקומון בגרמנית "Nahe Zeitung" המדווח כי "אלופת ישראל בכדורגל ומחזיקת הגביע הפועל חיפה" תופיע נגד קבוצת באומהולדר (6 באוגוסט)

SG Eintracht erkämpfte ein 2:2

Unentschieden gegen Profis aus Tel Aviv / Unschöne Szenen

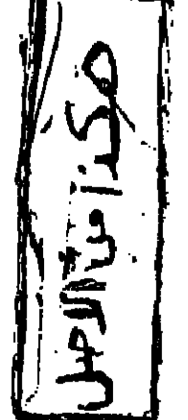
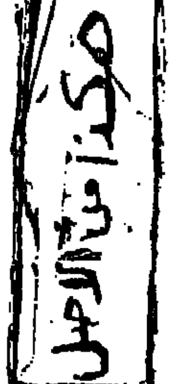
utz. - Ein Freundschaftsspiel sollte es werden. In der Schlußphase der Begegnung SG Eintracht Bad Kreuznach gegen die Fußballprofis von Hapoel Tel Aviv gab es allerdings einige unschone Szenen. Die Oberliga-Kikker verdienten sich gegen die Mannschaft aus Israel das 2:2 redlich.

In der Anfangsphase agierten die Spieler aus Israel schnell und zielstrebig. Am Strafraum war aber immer wieder Endstadion. Zu verspielt waren hier die Akteure aus Tel

קטע מדיווח במקומון אחר בגרמנית (AZ) מ־13 באוגוסט על "אירועים לא יפים" שהיו במשחק ה־2:2 של הפועל ת"א נגד קבוצת ס.ג. איינטרכט מבאד קרויצנאך

-mat- BAUMHOLDER. Spielart und -zeit bleiben gleich, nur der Gegner wird ein anderer sein: die Verbandsligamannschaft des VfR Baumholder tritt am Donnerstag, 6. August, um 18.30 Uhr gegen den elfmaligen israelischen Landesmeister Maccabi Tel Aviv im Brühlstadion an. Das ursprünglich geplante Gastspiel des amtierenden israelischen Meisters Hapoel Haifa scheiterte aus organisatorischen Gründen. In der Mannschaft aus Tel Aviv spielen vier aktuelle Fußballnationalspieler mit. Den Zuschauern im Brühlstadion will der VfR Baumholder auch seine Neuverpflichtungen Hans Niebergall und Armin vom FV Kusel, Franz Heyda vom TuS Hoppstädten, Frank Mey und Ingo Werle vom SC Birkenfeld sowie Edgar Korb und Hermann-Josef Baltes vom SV Weiersbach vorstellen.

עוד קטע ממקומון גרמני המדווח על הופעת מכבי ת"א ("11 פעם אלופת ישראל") עם ארבעה שחקני נבחרת...

גרי נגד שחר

מבקיע שער הניחומים של האלופה מול כובש הצמד של מחזיקת הגביע, במשחק המרכזי של השבת ■ מה יש לכל אחד מהם להציע?

שחר בראל: עכשיו דורשים ממנו המון

גרי וונדרמולן: חייב להיות מעורב יותר

ארז קופמן

בשבת הם יתעמתו במשחק המרכזי בליגה הלאומית בכדורגל. בית"ר ירושלים, האלופה, מול מכבי ת"א, מחזיקת הגביע. לבית"ר, שהפסידה במשחק הפתיחה של העונה לבית"ר ת"א (1–2), אסור להפסיד גם בהרכב חסר. ממול, מכבי ת"א, שניצחה כבר את שמשון (2–1) – וכעת רוצה לנצח את האלופה.

גרי וונדרמולן, 27, כבש את שער הניחומים של קבוצתו, בשבת שעברה. ללא אלי אוחנה, יוליך את התקפת בית"ר, העונה. ממולו יתייצב שחר בראל, 20, בשבת הבקיע את צמד שערי הניצחון למכבי. אלי דריקס פצוע, ושחר הוא עתה איש החוד של מכבי.

זה מול זה – במה ניתן כל־אחד מהם?

מהירות

גרי נע יותר. עבודתו, ללא כדור, היתה מופת להרבה חלוצים, אשתקד – אבל במשך הזמן "התמסר". נע פחות ללא כדור. היום, כחלוץ מרכזי, נע עוד פחות, כשרונן רוקמן פורץ באגפים.

שחר, לעומתו, נע פחות ללא כדור, אבל יעיל יותר, בתנועה מתפרצת. בא מאחור, כמעט דורס כל מי שבדרכו, כדי לקבל כדור מן האגף. במשחק נייח, מנסה גרי לנוע ולתפוס מקום בעומק. שחר מחפש עמדות יותר אחוריות ומשולב יותר במשחק הצירופים. במשחק מהיר, שחר מעורב יותר למרות כושרו הגופני הבינוני (מוחלף קבוע באחרונה).

הולכת כדור וכושר פריצה

בראל הענק, נראה מגושם וכבד, אבל קשה לעוצרו עם כדור. רגלו השמאלית עדינה ותחבולנית. הוא, בניגוד לגרי, מסוגל לעבור שומר באחד־על־אחד.

כושר הפריצה של בראל אדיר, אבל לעומתו מוסר לרוחב ולא קורא הזדמנויות לפריצה סולנית. וונדרמולן איננו מוליך כדורים מאחור.

יכולת טכנית

לא רק השמאלית העדינה של בראל, עושה אותו טכני יותר. לשחר, בעיטה אדירה וראיית משחק מאחור. מסוגל להעביר כדורים מאגף לאגף, ללא תנופה.

גרי טוב ממנו בפעולות בסיסיות של עצירת כדור, אבל מאבד הזדמנויות לאחר פעולות טובות כאלו בהעדיפו למסור מיד לאחור. למרות נחיתות במעגלות בסיסיות, שחר מעורב יותר במשחקה הטכני של מכבי והנגיעה האחת שלו בכדור, בונה יותר.

משחק ראש

גרי נוגח טוב משחר, הרבה בשל גמישות גופו (שער וינוק־הנגיחה בשבת). במצבים נייחים מנסה להשתחרר משומרו לנגיחה.

בראל משאיר זאת לטובים במכבי – שמעונוב וגולדברג. גרי נופל מיריבו במשחק הראש במיגננה, כי בראל נוגח מאחור עם יותר כוח.

בעיטה לשער

שחר בועט חזק יותר ולכן מאיים יותר ממרחק, אבל בעיטת האינסטינקט של גרי מדוייקת ואלגנטית יותר. פה הערפנו את חלוץ מכבי, בשל שיתופו הרב יותר בהתקפות ויכולתו לשתף עצמו ביצירת מצבי־הבקעה, גם לבדו.

גרי מוגבל לפעולות ברחבה, ולמרות דיוקו – קל לשומרו אישית.

מיקום ברחבה

צמד שעריו, בשבת, מראים על השינוי שחל בו: שחר בראל, אשתקד קשר בהכח, עובר תירגולים לשיפור משחק הרחבה. הגם שהשתפר, הרי שגרי הינו אחד מן המתמקמים הטובים ברחבה. וונדרמולן עובד לאט ברחבה, אבל עם הרבה יותר סבלנות ושכל.

בראל פחות שקט, נע יותר בפאתי המגרש, מנסה להתקרב לכדור ולא שם דגש על הרחבה. גרי רואה את מהלכי הכדור בתיבת ה־16 טוב יותר.

איום על השער

גארי מאיים יותר, למרות שהאפקטיביות שלו מחוץ לרחבה – נמוכה. מהווה כאב ראש רציני לשומרו, כשל תנועתו ושינויי הכיוון החדים שלו.

בראל חזק יותר ומסוגל לבעוט מהמקום, בעוצמה – אבל הדיוק והאתלטיות של יריבו מאיימים יותר.

מילוי הוראות טקטיות

שניהם סוגרים מגן יריב, אבל רק בשמירת שטח. שניהם מתקלים בינוניים וקל לעברם.

גרי נע יותר במיגננה ועוזר לחבריו בסגירת פרצות, אבל בראל עוזר במצבים נייחים מאחור, במיוחד במשחק ראש חזק.

משחק כוח

גרי שחקן עדין, בהתקפה ומאחור: גם שחר נוטה לעזוב הרבה פעולות תיקול. מבנה גופו האיימתני, מעורר תמיהות: כיצד לא משתמש בו במיגננה? אבל עוצמתו היא בתקיפה.

עם הכדור ובלעדיו, מפעיל שחר הרבה כוח כדי להשאיר יריב מאחור.

אופי

וונדרמולן, שקט ומרוכז במשחקו. לא נוטה למצבי הקה שנכשל.

לעומתו, נראה שחר ילדותי־משהו. לאחר החטאה או שעות, מרים ידיו ביאוש, כאילו חרב עליו עולמו, ורק לאחר דקה או שתיים מקיץ וחוזר לאט למשחק.

פוטנציאל

פה נלקח בחשבון, בעיקר, הגיל – 27 מול 20, מקנה יתרון מוחץ לבראל הצעיר. כיום, לאחר צמד השערים שלו, דורשים ממנו המון. חייבים לדעת איך לטפח את הפוטנציאל האדיר הזה של כוח, שרירים ועוצמת פריצה ובעיטה. צריך להקפיד לשומרו על אש נמוכה. היו למכבי כבר הרבה שהבטיחו ונעלמו. בראל צריך ללמוד להיות שקט יותר, לשחק טוב יותר ברחבה ובעיקר לאיים יותר, וזה עניין של זמן ועבודה קשה.

וונדרמולן, לעומתו, כבר מעוצב בסגנון משחקו. ניתן לדרוש ממנו להיות מעורב יותר, גם בנעשה מאחור, אבל את תכונותיו הבסיסיות כבר קשה לשנות. ■

גרי וונדרמולן / שחר בראל

ציון (גרי וונדרמולן)	תכונות	ציון (שחר בראל)
7	מהירות	8
[illegible]	[illegible]כושר פריצה	9
7	יכולת טכנית	8
8	משחק ראש	7
7	בעיטה לשער	8
9	מיקום ברחבה	8
8	איום על השער	7
7	מילוי הוראות טאקטיות	7
6	משחק כוח	8
9	אופי	7
8	פוטנציאל	9
סיכום		סיכום
83		86

3 נקודות

ברוריה ביגמן

גבי ביאלה: טיפול מעל ומעבר (צילם: עדי אבישי)

שטיח אדום – לרופא השווייצרי

לגבי ביאלה (כמעט 18) מזגולון בת־ים, היתה אליפות העולם במיפרשיות "420", בשוויץ, לא רק הראשונה בחייו, גם חוויה טראומאטית. ביום השני שלה, בתום השיוט הרביעי, נתקף גבי בכאבי בטן. למחרת, לפני השיוט החמישי, שלח אותו ראש המשלחת, אהרון בוצר, לבדיקה אצל רופא. שני רופאים שבדקוהו לא ידעו לאבחן ממה הוא סובל. שלישי, ד"ר קלאוס לוטהר, פסק: להעבירו לניתוח מידי, מחשש לאפנדציט.

הרופא השווייצרי נתגלה לא רק כמומחה בעל שעור קומה – גם כמארח ניפלא. מאחר שלרשות המשלחת לא היה די כסף כדי לאשפז את ביאלה, העמיד לרשותה הרופא את כרטיס האשראי הפרטי שלו, כדי שישולם באמצעותו בעד הניתוח והאישפוז. בתו, סרי, החליפה את גבי, בצוות הסירה, בתחרות. ביאלה נשאר בביה"ח לאחר סיום האליפות ואחד מתכריו השייטים הושאר בשוויץ כדי לסייע לו ולהיות בחברתו. ד"ר לוטהר, הזמינו לאחר תקופת האישפוז לשהות כמה ימים נוספים, תחת השגחתו, בביתו הפרטי.

השייטים תהו: מה עמד מאחורי היחס החם במיוחד שהעניק הרופא השוויצרי לישראלים? בירור העלה כי בעבר טיפל בשייט, ישראלי אחר, גיא ברוקמן (אחיו של שמשון) ששבר יד באחת התחרויות.

ראשי השיט מחכים לביקור הרופא משוויץ בישראל. הובטח לו לפרוס לכבודו שטיח ארום.

• • •

פיספוס אלים

משה ויינקרנץ ועוזרו רוני לידור: תאונת־עבודה (צילם: הנס אנגלסמן)

משה ויינקרנץ, מאמן נבחרת הכדורסל והפועל ת"א, גילה באחרונה כישורים בספורט נוסף. כדי לרענן את הראש מהלחץ שבו היה נתון בהכנת הנבחרת למשימת בולגריה ובמקביל בהכנת קבוצתו, נהג לשחק סקווש כמעט מדי יום, עם עוזרו רוני לידור. הם פינו לעצמם בר"כ שעה בצהריים והוציאו את מירצם באולם הסקווש במכון וינגייט.

ויינקרנץ, חדש במשחק המעייף הזה, גילה שליטה טובה ברזיו ואף הכיס כמה פעמים את יריבו־עמיתו. באחד המשחקים אירעה להם תאונת עבודה: ויינקרנץ פיספס כדור חוזר, שנורה לעבר הקיר, וידית המחבט שבה אחז, פגעה בפניו של לידור. המכה היתה חזקה מאר. העימות הספורטיביוי הופסק, ויינקרנץ טיפל ב"פצוע הקרב" – שהתאושש רק אחרי אימון הכדורסל שהעביר להפועל ת"א, בערב. התמודדות הסקווש חורשה רק למחרת.

לאחר הניתוח – הפתעה

מני וייצמן: חברת מתאשפזים (צילם: עדי אבישי)

מני וייצמן, יו"ר איגוד הכדורידה, יצא כשבוע שעבר מחדר הניתוח (שיניים), בבית־החולים "הדסה" בירושלים והופתע לפגוש בחדר ההתאוששות, במחלקה לרפואה פרטית, את אהוד גלבוע, הכדורידן הבין־לאומי של מכבי רחובות, לאחר שנותח בגבו, בעקבות פציעה קשה ומטרידה.

לפני שאושפז נשאל וייצמן אם הוא מעוניין לנוח, לאחר הניתוח, בחדר ליחיד, או שהוא מוכן לחלוק ומגו שם, עם מתאשפז נוסף. אחות ייעצה לו לראות את החדר המוצע. וייצמן לא גילה התעניינות, אך שוכנע לבדוק מי כבר שוהה שם. כשנכנס לחדר, הופתע אז לגלות את גלבוע – וכמובן הסכים לחלוק עמו את השהות בחדר המשותף.

הוותיקים הוכיחו שטרם נס ליחם

חיים תמיר ותלמידיו. מימין: אריה ברלוב, תמיר, שמואל פרידמן, עקיבא אסקין, ג'קי וישניה, חיים ליכטנשטיין, רמי לופי, סלאביק דימיטריוק וכפיר וישניה (בנו של ג'קי)

מאמן ההתעמלות הוותיק חיים תמיר (70) – מי שגידל דורות של מתעמלים ומאמנים – ריכז סביבו את "הילדים" שטיפח באירוע חברתי על חוף הים בקיסריה. נכחו כ־200 אלופים ומאמנים בעבר, חלקם נעלם במשך השנים מהנוף הספורטיבי.

ג'קי וישניה, מאמן הנבחרת הלאומית, היה הרוח החיה בפגישה. המשתתפים, שרבים מהם לא התראו שנים רבות, נהנו מהשמש, מהמנגל, מהשיט ומהופעת ראווה של אלופי העבר דרור גרינפלד, קרול שטרק, סלאבק דמיטריוק, דב לופי וג'קי וישניה, שהפתיעו בכושרם הטוב. כן היו שם "נסיכות ההתעמלות" מרים קארה, דליה ביבס ואגנס קלטי – שבמבנה גופן, חרף השנים הרבות שעברו מאז פרשו מפעילות בהתעמלות, נראות חטובות מאד. הן שמרו על איפוק ולא רצו להוכיח את כושרן. בפגישה הבאה, בקיץ הבא, לא יוכלו עוד להתחמק מזה.

• • •

תפקיד חדש במכבי ת"א: צייד כשרונות

גיורא שפיגל: תפקיד בעל חשיבות עליונה

גיורא שפיגל, מנהלה המקצועי החדש של מכבי ת"א, בכדורגל, אינו שוקט על שמריו. אוהב חידושים ומנסה לרענן את השורות בקבוצתו. עם תחילת העונה החדשה, "המציא" שפיגל תפקיד חדש במחלקת הכדורגל של האגודה הגדולה: מגלה כשרונות צעירים. יהיה עליו לאתר מביניהם את דור העתיד של בועטי מכבי ת"א. את התפקיד לקח על עצמו שוקן העבר של המועדון, עמוס זלוטולוב, שהיה מגן וגם שוער ומאמן נוער שנים רבות.

למגלה הכשרונות תפקיד ברור: מעקב אחר משחקים בליגות הנמוכות, שם יהיה עליו לשים עין על צעירים מוכשרים, שבעתיד, אולי, מכבי ת"א תעביר אותם לשורותיה. תפקיד של "צייד כשרונות" איננו מוכר בישראל בתחום הכדורגל. בכדורסל הוא מוכר מכבר. גיורא שפיגל אימץ את הרעיון ממקומות שונים באירופה, שם מופקדים מאמנים בכירים על הנושא החשוב הזה.

הפוך, שני סוכר, חם מאוד

אורית הראל

"את מי זה מעניין איך אני שותה את הקפה שלי?", הוא שואל לפחות עשרה אנשים, לבושים יפה, שמילאו באחד הבקרים השבוע בית קפה תל־אביבי מכובד. אבל השאלה, שאותה הציג קודם לכן אחד העיתונים לכל מיני אחמ"ים, דווקא מעניינת – עד כדי כך שמכריו נעצרים לידו, מציצים כבדרך־אגב בספל שלפניו ובמין כפייתיות שכזו, אומרים לו משהו בסגנון פמיליארי. אחר כך יוכלו לספר, כאילו מבלי משים, פגשו הבוקר, במקרה, את מוטל'ה שפיגלר, ואמרו לו ש...

אבק כוכבים.

התנין הקטן מתוח באלגנטיות על החזה. הלסת המפורסמת מתחייכת בנינוחות קלילה, העיניים הכחולות לפעמים מיישירות מבט, לעיתים משייטות במרחב. ביטחון עצמי הוא שם המשחק, ביטחון שמשיק לאופטימיות מצד אחד, לשחצנות מהצד האחר. וככה, נדמה, נוח לו. הוא לא רוצה לצאת מהעמודים האלה של העיתון יותר נחמד, יותר יפה, יותר יהיר או יותר כל דבר אחר. "אני מרדכי, הוא אומר, וזהו.

"לא מפחד"

הרו־שיח הנוכחי מתנהל על רקע התפאורה של בית"ר ירושלים. קבוצה, שכמונחים מקומיים זוכה לכמעט עבודת־אלילים. "פולחן", קורא לזה המאמן החדש. הוא מכיר את זה מכל הצדדים של הכדור. גם הוא היה גיבור מקומי במגרש. אחרי כמעט שנתיים של התנזרות מכדורגל, אחרי שקבע בראיון לפני כשנה וחצי, "אני חסר לכדורגל הישראלי יותר משהוא חסר לי" – הוא חוזר.

"לא הייתי חוזר לשום קבוצה אחרת", הוא קובע בפסקנות. "בית"ר ירושלים זו קבוצה מיוחדת. אם היו לנו עוד חמש כאלו, היה לנו כדורגל טוב. גם כשהייתי שחקן, אהבתי לשחק נגד בית"ר. אני לא מתרגש בקלות, אבל לאמן את בית"ר – זה בהחלט עושה לי משהו. אני חושב שיש לי מה להציע ולתרום. לפחד? לא, אני לא מפחד ויש כנראה עוד מאמנים שלא פוחדים. ראית פעם קבוצה שזכתה באליפות וחזרת לעונה הבאה בלי מאמן? אז יש עוד כאלו שלא פוחדים ואני כמוהם.

"כשקבוצה במעמד בכיר מחפשת מאמן, היא מחפשת מאמן בכיר, וזה עושה לי משהו. אני לא צריך להגיד שאני מאמן טוב, הם אומרים את זה בבחירה. גם כשהיו אי־הצלחות – להבדיל מכשלונות שיש אולי לאחרים – ידעתי שאני מאמן טוב. אני מתעסק בכדורגל, לא מפקד בקרב ולכן יש לי תחושה שמותר להפסיד וצריך לדעת להתנהג אחרי הפסד. 'מנוצח רע, לעולם לא יהיה מנצח טוב'. ככה אני מרגיש. הייתי כבר בחדרי הלבשה של נבחרת ישראל ברגעים של הפסד גורלי וראיתי שחקנים בוכים, ולא יצא לי לבכות. בהתחלה ניסיתי, אבל תמיד הבנתי את ההפסד ולכן ידעתי לקום ממנו. אין כאן עניין של אשמה, יש תחרות. מישהו אחר היה יותר טוב ממך". ביטחון עצמי אמרנו כבר?

להנחות, לא להפריע

המאמן הוא כבר היה כזה, יותר מפעם אחת. זכה באליפויות, התפטר, פוטר. "כדורגל זה משחק תנועה. כולם עושים שגיאות, וככל שאתה מנצל טוב יותר את שגיאות היריב – אתה מצליח יותר. בקבוצה לא מספיקה חבורה של שחקנים טובים,

הוא פשוט לא הבין למה זה צריך לעניין מישהו, איך הוא שותה את הקפה שלו ■ מוטל'ה שפיגלר כל־כך לא הבין את העניין, עד ששאל את השאלה הזאת כמעט כל מי שפגש נביון הקפה ■ להתראיין, עבורו, זה מקצוע, לא פחות מלהיות מאמן, או מראיין, או פרשן ■ הוא קובע את הקצב, את הכיוון, את התוכן ■ מבין השורות עולה, אחרי ככלות הכול, דמות של ספורטאי: הוא כבר עבר את זה, וכנראה גם למד להתמודד עם זה – 'הפסד' היא לא מילה גסה ■ ההצגה חייבת להמשך, והיא אכן ממשיכה

צריך צוות טוב, וזה עיקר תפקיד המאמן. חשתי כבר מה זה להיות מפוטר ומתפטר, אבל גם אז הרגשתי שלא צריך להתבייש ולהסתתר. זה כמובן לא אומר שאני לא אוהב יותר את טעם הניצחון", הוא מוסיף. שיהיה ברור.

"כמאמן, כבר צעקו לי מהקהל 'קום כבר', 'הוא לא איכפת לו', כי הקהל רגיל למאמן הצועק־מעשן־משתולל. אבל אני לא אתחיל לעשן בגלל התפקיד. אני רואה את הקבוצה בכל יום ובמשחק אני צריך להנחות, לא להפריע. כמאמן אני יודע ששום דבר לא יעזור בשניה הזאת, וזה משהו שצריך לדעת לחיות איתו".

מאמן זו רק אחת מתחנות הביניים במסלול ההתקדמות של שפיגלר, שכל העולם מרגיש חבר שלו, רק כדי לקרוא לו מוטל'ה. הוא התחיל כשחקן. הכרוניקה אומרת שבגיל תשע. אבל את הפרק הזה, כל אוהד כדורגל שרוף יודע לדקלם. קבוצה ונבחרת וחוצלארץ. הרבה דשא של מגרשים, ירוק יותר, ירוק

פחות. והיה תיווך במכירת שחקנים לחו"ל, עם דיווחים על סכומים במטבע חוץ זה או אחר, עם יותר או פחות אפסים, ששפיגלר לא הגיב עליהם אז, והיום מעל לקפה (וזה שמעניין איך הוא שותה אותו), הוא משגר אלי מבט מלוכסן ועדיין לא מגיב. היה – ויש – כותב הטור. והיה גם שפיגלר הפרשן, הרבה אש הוא ספג בתפקיד הזה, ויש רושם שהוא מוכן בכל עת לספוג הכל שוב.

פרשן – תמיד

"הייתי פרשן במשחקי גביע העולם. ההתייחסות כאן בארץ לפרשן – מצחיקה. ההתייחסות היא למה שאמרתי ולא למה שקרה במשחק. אם אני אומר משהו שמשתנה במהלך המשחק, וכדורגל הוא משחק תנועה ולכן זה משתנה, זה לא אומר שאני פרשן רע. התגובה של 'מה אתה מקשקש'; או 'כשאתה מדבר אני סוגר את הקול ועובר לירדן', היא פשוט מעוררת רחמים. יש אפילו מאמרי מערכת על הפרשנות שלי. הזמינו אותי להיות פרשן, כי אני יודע מה המשחק טומן בתוכו. אני לא נביא, אבל זה קרוב אלי יותר מאשר אל הפרשן־על־הפרשנות.

"תמיד אלך להיות פרשן אם יזמינו אותי – גם באליפות צה"ל. אני אוהב את הפרשנות". העיניים מתנצנצות לרגע והוא מוסיף: "זה גורם לפגוש אנשים שמייצגים בשפות אחרות מה שאני מייצג בארץ. הדור שלי הוציא מגדולי השחקנים בעולם, והפגישה איתם עושה לי משהו, כי אנחנו מדברים בשפה אחת. מדובר בכדורגל, פופולאריות, רגשות. אלה אנשים שההמון מאוד אוהב אותם. צריך לעבור את זה כדי להבין. אז כשאני יושב עם האוזניות על הראש ומשדר לירושלים, ואני יודע שיש מי שעוברים לירדן – זה עושה לי טוב, הנה אני כאן, על אפם ועל חמתם".

לא איכפת לו גם מה אמרו או יאמרו – בכה הוא אומר – על איך הוא נראה בטלוויזיה. עניבה כן יפה, לא יפה. "אף אחד לא יכול לעשות אותי אחר ממה שאני", הוא מצהיר. בעצם, נדמה שהוא די מבסוט מאיך שהוא נראה. בין ההסברים על איך הוא לא מפקד על מערך צבאי ולא מדבר אל מול פני האומה, על איך הוא נגרר לפעמים למשחק של פינג־פונג לשוני חריף, "ואם כבר גררו אותי, אז אני שואף לתיקו ומעלה" – בין כל אלה אני כמעט מחכה שישאל: תגידי – אני יפה?

ה"גלורי" – זה המחיר

טלוויזיה: הוא אוהב את המדיום, לא כל־כך את המסגרת המקומית שלו. "יש משהו קשה בהתייחסות לטלוויזיה בארץ, בפנים ובחוץ, וזה הפך גם את אנשי הטלוויזיה למשועבדים, לא נהנים מהעבודה. אני אוהב את הטלוויזיה. הרגשתי לפעמים יותר כאיש טלוויזיה מאיש כדורגל. זה בעצם מה שרציתי לעשות, כבחירה ראשונה, אחרי שהייתי שחקן. אבל לא רציתי בשיעבוד שיש שם – גם ביחסי אנוש, גם כלכלית. כל־כך צפוף שם. כל פעם שאני שומע שפרצה דליקה, אני חושב מיד שזה קרה בטלוויזיה".

אבל החיים זה לא רק כדורגל – ככה הוא בעצמו אומר – למרות שהוא מודה שזה הרבה מאוד. למעלה מ־20 שנה בשבילו. ואם לוקחים בחשבון את ההצהרה שלו, "עכשיו רק מתחיל השליש השני של חיי", זה בהחלט הרבה.

"היו שנים שהכל היה סביב הכדורגל, הכל היה מכוון ומרוכז לשבת, לאותה נקודת מתח וממנה. היו שבועות של מחנות אימונים, ריחוק מהבית. במשך השבוע, העבודה אפורה – לקראת השיא של שבת. ה'גלורי' – הפירסום, הסקרנות – הם המחיר".

"גלורי" – ביטוי ראשון, כמעט יחיד, בלעז בשיחה הזו. "עברית מספיק טובה בשבילי", הודיע כבר בהתחלה, עוד לפני שהגיע הקפה (וזה שכן מעניין את הציבור). וה"גלורי" הזו, הוא יודע, היא פונקציה של ניצנוץ בפיסגה. מה שיותר גבוה – יותר צפוף. ושם למעלה, אף אחד לא נשאר לנצח.

"כשהייתי בשיא, הייתי מוקף שומרים. פתאום מצאתי את עצמי לא שמור – אז נצמדתי אני ליריב, כדי שיחשבו שהוא שומר עלי. בהלצה, ביכולת להגיד שאני יודע שיש שיא ושעברתי אותו – טמון הכוח. אני יודע שלא תמיד אהיה גיבור הסרט וזה בסדר. ואני אוהב לשמוע שמספידים אותי. כשגומרים להספיד אותי – אני פתאום חוזר. אני מעריץ את באמנות המספידים, בכל פעם הם חוזרים על עצמם, לא משתפרים".

מה מרגיז אותו

הדברים האלה לא מרגיזים אותו. מה כן מרגיז אותו? – עוול שנגרם לבן שלו: "קשה להיות הבן של... בכל דבר", הוא אומר. "לבנים של.. יש בעיה. כשהם נפגשים עם אנשים והשם של אבא לא תמיד עוזר ולצערי לעיתים בדיוק להיפך. אין לי תשובה מה לעשות עם זה, אבל זה לא נוח". לא נוח? הוא מספר איך בנו, בן 16, שותף באחרונה במשחק כדורגל, לדקה אחת בלבד. "זה מעליב. נעלבתי – וקשה להעליב אותי. הרגשתי יותר רע ממה שהרגשתי רע לגבי עצמי, בכל הקאריירה שלי. זה עושה לי רע. מה אני אגיד לו, שהמאמן לא צודק? – הרי הוא בעל הזכות להחליט. להגיד שהבן שלי מקופח? – זאת אף פעם לא אגיד. לחשוב שהוא כל כך רע שמגיע לו? – לא נכון. אין כזה רע של לשחק דקה אחת. לי – שיעשו מה שרוצים, אני אסתדר, רק אל תתחילו עם הילדים שלי".

הוא זוכר לפחות שני מקרים, האחד במשחק של הנבחרת והאחר במשחק עם נבחרת אירופית, שבהם היתה הגאווה מונחת על הכף מול שיתוף או הוצאה ממשחק. בשני המקרים, שפיגלר העדיף את הגאווה – והתשובה הניצחת למאמן. הבן שלו לא יכול להתחצף. הוא הבן של־".

לא בורר במלים

אה, כן. הפה. לא מחוכם להגיד לו בפניו ש"אומרים שהוא חד לשון, בעל פה גדול", או כל דבר אחר שאומרים עליו – בעיקר אולי בגלל שהוא מודע כנראה יותר מכל אחד אחר למה שאומרים עליו. והוא בהחלט בוחר נושאים לדבר – או לא לדבר – עליהם, אבל איננו בורר במילים. "רוצה שיראו אותי חופשי", הוא מגדיר את זה.

בין אם אוהבים את צורת ההבעה שלו או סולדים ממנה, את המסר הוא מעביר ברור – כניגוד, אולי, לרבים מעמיתיו הכדורגלנים. התדמית מקוממת אותו. "קל יותר לקבל החלטות במשרד ממוזג, עם שתי מזכירות, אחת מבוערת, השניה עוד יותר, מאשר על מגרש הכדורגל. ביצועים של שחקנים כמו מראדונה ופלה, ועוד לפני מאה אלף איש, גובלים בגאוניות. ואם אלוהים גם חנן אותו ביכולת להסביר מה עשה – מה טוב. יש ענקי כדורסל שלא יכולים ללכת וללעוס מסטיק, אז אני לא צריך להתבייש ככדורגלן".

בכלל לא. ואגב, בעניין הקפה: הפוך, שני סוכר, חם מאוד. ■

هكذا من الأصل

בן ג'ונסון

כדאי לשמור את הפוסטר המיוחד הזה. הוא יותר מעוד תצלום צבעוני יפהפה. זהו ממש מסמך הסטורי. הקנדי בן ג'ונסון (באדום), האיש המהיר ביותר בעולם, בעת שקבע את שיאו המדהים 9.83 שניות בריצת 100 מטר, בגמר אליפות העולם באתלטיקה, ברומא. יום א', 30 באוגוסט 1987, הוא היום ההסטורי הזה. ג'ונסון שניצח בריצה זו את האמריקני קארל לואיס (בכחול), 4 מדליות זהב אולימפיות בלוס אנג'לס, שזמנו היה 9.93 (שווה לשיא העולם הקודם) — העמיד בכך ציון־דרך חדש בנה שקרוי "גבול היכולת האנושית". הוא הוכיח שלמעשה אין דבר כזה...
(תצלום "גאמא", מיוחד ל"שבועספורט" של "מעריב")

חם ויבש

כך גם מוגדר עתה הכדורגל בבאר־שבע ■ לפני 11 שנה זכתה הקבוצה הדרומית בכתר השני ברציפות שלה. רק הפועל פ"ת ומכבי חיפה עשו זאת. אחר כך החל הזעזוע וההידרדרות ■ מהן הסיבות לכך?

אביעד פוהורילס

שעון הזמן נעצר הרחק מאחור בבאר־שבע – בשלהי יוני 1976. המקום: איצטדיון הכדורגל המקומי, מחזור 34, דקה 90. זה עתה הצליחה מכבי יפו האומללה להרחיק ולצאת מהר־הגעש הזה, ב־1–0 קטן. ביציעים – דממה מוחלטת של רבבת צופים או יותר. התמונה הגדולה מאז, מראה את המאמן אמציה לבקוביץ חלום הפסד, כורע כשלאוזנו מכשיר רדיו קטן, שסירב לבשר את התוצאה מהמשחק "הרגיש" בבלומפילד, שם הופגשה היריבה הגדולה במאבק על [illegible], בית"ר ירושלים, עם מכבי ת"א, שעמדה על סף הירידה.

ואז כשניתן האות ומישהו בישר כי ת"א ניצחה 2–0, התפרץ הר הגעש הדרומי בשמחה אדירה. לא זכרו [illegible] את טעמו המר של הכורס היפואי. באותן שניות נפל דבר [illegible] התגבו באר־שבע של המאמן לבקוביץ ואיתו חבורה נפלאה [illegible], יעקב כהן, אורים ועובדיה צבי, אלון [illegible], יעקב [illegible] רפי אליהו, אליהו עופר, שלום אביטן, דוני [illegible], אברהם נומה ומאיר ברד, קבעת [illegible] זכיה שנייה ברציפות בכתר, רק הפועל פ"ת 12 שנה קודם לכן ומכבי חיפה 10 שנים [illegible] עשו זאת. באותן שניות [illegible]

איזו הצגה או קונצרט בתיאטרון באר־שבע, אם בכלל...

למאמן הקבוצה דאז אמציה לבקוביץ, קשה לחזור לתקופה ההיא, אבל הוא יספר כי זו היתה התקופה היפה בחייו.

לבקוביץ, 49, לפני שובו לעיסוקיו באפריקה, עדיין עמוס סנטימנטים לבאר־שבע: הקבוצה של אז היתה היהלום שבכתר. כשבאר־שבע שיחקה בבית, היו ביציעים 15 אלף איש. כששיחקה מחוץ לעיר, לא נשארו בבאר־שבע גברים. הכדורגל היה באותם ימים סם החיים ומקור הבידור העיקרי, אם לא היחיד, בעיר.

לבקוביץ: "האהבה למשחק ולכדור, הם שעשו אותם לגדולים כל־כך. המרחק הגיאוגרפי ממרכז הארץ, יצר אתגר. ביקשו להוכיח לכולם שיש כדורגל גם בדרום, מחוץ למרכז. תל־אביב, על כל קבוצותיה, היתה מטרה וכולם, כולל הקהל היו בטירוף. מחצית מן היציעים בבלומפילד היו תמיד 'באר־שבעיים' – משהו כמו בית"ר ים היום, אבל גדול יותר. [illegible] שהם היו מוכשרים בצורה יוצאת מהכלל [illegible]".

הכל נשכח על הד[illegible]

לבקוביץ: [illegible] בעיות, אישיות חמורות בקבוצה, על רקע היחסים בין שחקנים לבין עצמם. אבל משעלו לכר הדשא, כל הבעיות התגמדו ועבור ניצחון היו מוכנים לוותר [illegible] פעמים על הכבוד – דבר שלא [illegible] לבאר־שבע, קשה היה לקלוט [illegible] משמעותו. צריך להבין את גודל ההישג של באר־שבע כשזכתה פעמיים ברציפות באליפות. רק [illegible] ומכבי חיפה עשו זאת ב־26 השנים האחרונות [illegible] לדעתי טובה בהרבה [illegible] באליפות [illegible] במשך תקופה ארוכה חמש קבוצות [illegible].

גם לתקשורת, שזכתה למימד חדש באותן שנים (תחילת הטלוויזיה בישראל), מיוחס [illegible] באר־שבע קיבלה לגיטימציה – [illegible] על באר־שבע של השנים האחרונות [illegible] לבקוביץ לתת [illegible] אמריקני [illegible]

פעם אחת נגד בית"ר ירושלים – ובהחלט יש שם חומר וגרעין טוב. אבל הם לא מתקיפים ולא בועטים מספיק. הקבוצה הזו רגישה מאוד והחיישנים שלה מגיבים מהר מאוד", מסכם אמציה. לדבריו, הופנתה אליו השנה הצעה לחזור לבאר־שבע.

לרפי אליהו, אחד השמות הגדולים בהסטוריית הכדורגל בנגב, יש הצעות להחזיר את באר־שבע לתמונה. היום הוא מאמן בירוחם ומנהל חניון במרכז העיר. לדעתו, המפתח להצלחה הוא בנוער – שחקנים צעירים ומוכשרים, יכולים וצריכים לשחק בשורות הבוגרים, אפילו מגיל 16. ההתקדמות וההתחשלות שלהם יהיו מהירים וטובים יותר. אסור שתהיה כאן מיגבלה של גיל, אחר כך הם נופלים בין הכיסאות ומתקלקלים.

ליגת בן־יעקב ז"ל

רפי אליהו זוכר בכאב את אהרון בן־יעקב המנוח, שהיה המוח ומושג בכדורגל בבאר־שבע. בן־יעקב היה מארגן קבוצות כדורגל בשכונות ובהן ניתנה אפשרות לגלות ילדים מוכשרים, שאותם טיפחו אחר כך וקידמו. היום לא קיים המפעל הזה ועל כן כואב אליהו: "אם היו לוקחים עשרה ילדים ומאמנים אותם להיות שוערים, ונותנים שימת לב, בסופו של דבר מכל אלה היתה זוכה באר־שבע לפחות בשני שוערים טובים וחוסכת מעצמה כסף על רכישות".

אם זאת, מוצא אליהו צדדים חיוביים בקבוצה היום: "נכון, קשה למצוא כרגע כוכבים גדולים בקבוצה זו, אבל בכך היא מרוויחה אולי ומונעת מעצמה מתחים ואינטריגות בין שחקנים. הקבוצה צעירה ורגועה, ועכשיו אפשר להכשיר את הקרקע".

על מאיר ברד, הכוכב והמלך בבאר־שבע של אותם ימים, הטיל יו"ר מחלקת הנוער של האגודה, אמיל דיין, תפקיד חדש [illegible] לצעוד אחר קידומם של שחקנים מושאלים, או כוכבים צעירים בקבוצת הנוער. ברד, 37, בעל חנות ספורט, מסכים לכך שבימיו לא היו בקבוצה יותר מדי דיפלומטים: "לפני המשחקים, היינו הולכים מכות, אבל על הדשא היינו שוכחים הכל ומתעלים על עצמנו. למעשה, אלי פוקס שהיה בבאר־שבע שנתיים לפני בואו של לבקוביץ, עשה עבודה שחורה וגדולה והקים תשתית לאליפות. פוקס, כך ברד, הפך את אברהם נומה מבלם קשה – לחלוץ מרכזי מעולה. השחקנים באו משכונה א' – שכונת העוני של באר־שבע [illegible]".

מקום הפצע המד[illegible]

ברד שם בדבריו אצבע על המקום המדוייק של ה"פצע" בבאר־שבע: הקישור. החוליה הנפלאה שעליה ניצח יחד עם רפי אליהו, אליהו עופר ועובדיה צבי, ניבטת עתה רק מן הפוסטרים המצהיבים. היום היא עקב אכילס של הקבוצה: "שחקן אחד היודע למסור את [illegible] ברגע הנכון, יכול לשנות קבוצה שלמה [illegible] מעל 20 שערים [illegible] הקשרים בכלל לא עושים. נכון שלא כולם יכולים [illegible] כמו ברד (צנוע הבחור הא!), אבל לבעוט הם חייבים לדעת וגם את זה הם לא עושים".

ברד גם מדבר על ניהול חובבני, על עסק ללא תמורה לאורך תקופה ארוכה, שבו היו מעורבים גורמים שלא כל־כך הבינו את ההבדל בין כדורגל לכדורסל... "היום זה נראה קצת יותר טוב", הוא ממהר להרגיש.

כדורגלן ששיחק שנים ארוכות בקבוצה וכואב את מצבה (אך סירב להיחשף בשמו, מסיבות שונות): "כשהשחקנים מסתובבים בין האוהדים, לא יכול לקרות שום דבר חיובי. היחס מהאוהדים מזלזל והם עצמם גיבורים גדולים וחושבים שיכולים לשחק במקום השחקנים. אם שחקן מסוים ישחק על כר הדשא, יקללו ואם אותו שחקן יישב על הספסל, גם כן יקללו. אין לזה סוף. הקהל לא מקנא לקבוצה, הוא מקנא בקבוצה ומתנכל לה. פעם שיחקנו בגביע בטירת הכרמל מול קבוצה מליגה א', והאוהדים באו ועודדו אותנו. היום, לך ותחפש אותם".

לאחר עונת האליפות האחרונה, 76' הידרדרה באר־שבע למקום ה־13 והמשיכה מאז להתנדנד: 78' – מקום 5, 79' – 9, 80' – 10, 81' – 11, 82' – 4, 83' – 3, 84' – 7, 85' – 13, 86' – 8, ובעונה האחרונה – מקום 11. הירידה הדראסטית בין עונת 84' ל־85', למשל, מהמקום ה־7 ל־13, הוסברה עקב התמוטטות המערך ההתקפי. מאותה ירידה לא התאוששה באר־שבע עד היום, ולא הצליחה לבנות מערך התקפי חדש ומאיים. עצם הפיכת שחקן מערך אחורי מובהק כאטרים דוידי, שהוא כשרון בפני עצמו, לכוכב הקבוצה, אומרת משהו על מצבה ההתקפי של באר־שבע.

מוסיף אותו שחקן וכנ"ל: "חייבים היו להביא השנה שחקן ברמה שיעזור לאוחנה, ביטון וספפורטס. כשרוכל'ה רמלר היה, שמעון ביטון פרח ולמד ממנו המון. כשעזב רמלר, הדרך של ביטון לספסל היתה מהירה. החלוצים הצעירים צריכים ללמוד משהו ממנו. לקהל כאן אין סבלנות".

חסרים מנהיגים

אליהו עופר, סמל נוסף בבאר־שבע, היום בן 42, אחרי 18 שנות משחק, 600 הופעות ליגה וארבע שנות אימון בקבוצה, הוא טוען כי לבאר־שבע היו חייבים להביא השנה שני שחקנים, שיחזקו את הקישור: "אינני חסיד של שחקני רכש, אבל בבאר־שבע לא קמו בשנים האחרונות מנהיגים. גם עזיבתו של יוסי שושני, שחקן התקפי באופיו, לא היטיבה עם הקבוצה", מוסיף עופר. "חייבים לחשוב על הקבוצה כגדול. זו הבעיה בשנים האחרונות – חושבים כאן בקטן".

בבאר־שבע, יש רושם, מנסים השנה להחיות משהו. הקהל שהוא הפוטנציאל וסם החיים החזק ביותר של הקבוצה, מדיר בינתיים רגליו ממשחקיה ונחבא בחורים. אולי עידן ניסים בכר וניהול שנראה רציני ועינייני יותר מבעבר, יגרום לכך שנתאמץ יותר למצוא העונה מקום פנוי ביציעים הענקיים שבאיצטדיון בבאר־שבע. ■

האיצטדיון: הזנחה ורישול.

אומרים שכשבאים אליך אורחים, הם מתרשמים קודם כל מתיבת הדואר שלך... את ההתרשמות הראשונה עליך הם מקבלים למטה.

כשמגיעים לאיצטדיון העירוני בבאר־שבע, מגלים מיד הזנחה. האיצטדיון הענק הזה, שתכולתו כמעט כמו זו של בלומפילד, מציע מגרש חניה לא סלול, עם סלעים ומהמורות – מיתקן מוזנח ומסוכן למכוניות. דרכי הגישה לשערי הכניסה, קשות. ניכר מיד שאיש לא מתחשב בתכשיט היקר ביותר של באר־שבע: הקהל.

למעט טיפול יסודי בדשא ובמיתקני השחקנים, לא נעשו השנה דברים גדולים בנוגע לנוחיות הקהל. בחדרי השירותים המעטים שבאיצטדיון, הותקן בור ספיגה, מה שמבהיר כי לא נפתרה עדיין בעיית המים הזורמים.

סגן ראש העיר רפי שיטרית, העוסק גם בנושאי החינוך בעירייה אינו רואה פתרון מידי לבעיית החנייה באיצטדיון. עלות הסדרת מגרש החנייה, לדבריו, נאמדת בכ־100 אלף שקלים ו"אין בידינו להשיגם, עתה". פתרון מסויים הוא מציע בפרוייקט שעשועי המים, הנבנה בסמוך לאיצטדיון ושבו יימצאו כמה מאות מקומות חנייה.

האיצטדיון, שלא כמו בבלומפילד יש בו מינהרת שחקנים נהדרת – יזכה בתקופה הקרובה, כך מקווה שטרית, לתרומה נכבדה בסך כמליון שקלים מגורם מסויים שבינתיים מבקשים הכל לשמור על חסיונו.

היו ימים: הפועל באר־שבע בהרכב מלא, בתקופת האליפות. משמאל: מאמנה דאז אמציה לבקוביץ. בתצלום הקיצוני מימין: כרזת־רחוב של העירייה על חגיגות הזכייה באליפות.

עיריית באר־שבע

חגיגות הזכיה באליפות המדינה בכדורגל

בשעה 20.00 יחלו חגיגות האליפות ברחבת בית־העם

שערי האיצטדיון ייפתחו בשעה 14.30 בדיוק!

[illegible] בן־יעקב ז"ל, מי שהקים את ליגת השכונות בבאר־שבע. משמאל: [illegible]

כדורסל+

משה לדר
סערה בכוס של כסף

לצורך העניין – לא חשוב אם הצליחה נבחרת הכדורסל לחזור לדרג א' באירופה, או נותרה – לראשונה בתולדותיה – מחוץ למניין הגדולות. לצורך העניין חשוב יותר לחצוב בסלע ולרדת לשרשי הבעייה שהביאה את הנבחרת שלנו עד כדי אבדן מעמדה הבינלאומי המוכר.

דורון ג'מצ'י, ה"קפטן" החדש של הנבחרת, שהוביל את הנבחרת מפיראוס הישר לפלוון, ירה את היריה הראשונה באסיפית השחקנים ערב היציאה לבולגריה. התוצאות ניראו במשחק הראשון עם הפינים.

דורון איים בקול־דם בפרישה מהנבחרת, ערב יציאתה לטורניר החשוב. הרקע המוצהר, כך בכל אופן אמר, הוא התשלום מעל ומתחתי לשולחן שניתן לשקחני נבחרת, עוד לפני שאיגוד הכדורסל הגיע למסקנה המסכנה שלו שיש צורך לרפד את כיסיהם של העמלים.

לו חיה דורון מחולל את הסערה האחרונה מיד עם שובה של הנבחרת מפיראוס – היינו רואים בזה נסיון מה לטשטש את גודל ההפסד והבושה שאחזו בנו בארץ ההלנים. אבל אז מיהרו כולם לברוח, איש איש לפינתו, והעניין צץ ועלה שוב ערב הנסיעה לבולגריה.

ואיש לא ישכנע אותי שלסערה בכוס הכסף, 24 שעות לפני ההמראה, לא היתה השלכה על הופעת הבכורה של הנבחרת בפלוון.

★ ★ ★

נבחרת הכדורסל שלנו לא נמצאת כיום במצב שבו אפשר לשאול: "מי זו פינלנד ?". באותה נשימה אפשר לשאול: "ומי זו ישראל ?"

מניין לנו הבטחון העצמי המופרז שנבחרת, שמגיעה לפלוון רק שעות ספורות לפני המשחק, אינה מסוגלת לנצח את ישראל האלמותית ? וכי מי אנו, אלופי אירופה ?

מהיכן צצו לנו הכותרות האופטימיות ש"ישראל מול פינלנד, הערב, בדרך חזרה לדרג א' ?"

על סמך איזה נתונים ?

פיני קארי לימו. מי זה ?

אומר לכם על סמך מה. הייתי ב־1959 באליפות אירופה באיסטנבול וב־1964 בטורניר הקדם־אולימפי בז'נווה. ואם יצאנו בשן ועין באיסטנבול (נצחון דחוק 56־55) בא הטורניר בז'נווה וגילה לנו, לראשונה, מי זו פינלנד. תאומים בשם קארי ומארטי לימו עשו לנו בית־ספר וניצחו 60־55.

עכשיו יודעים גם הצעירים שבחבורה מי זו פינלנד.

★ ★ ★

באליפויות שבהן השתתפה ישראל, החל משנת 1953 במוסקווה, להוציא שתי אליפויות (בבודפשט 55', ובסופיה 57') היו עליות וירידות ולא אחת נזקקנו גם לשירותים הטובים של דרג ב' כדי לחזור לדרג הראשון. אבל עשינו את זה ומעולם לא נעדרנו מהתצגה הגדולה של הדרג הראשון.

יתכן מאוד ואין זה הזמן ואין זו התקופה המתאימה עבור הנבחרת שלנו. בעולם יש דוגמאות אין־ספור. הונגריה, למשל, כמעט ונעלמה מהנוף האירופי, ואין לומר שהספורט בהונגריה נחשל מזה שבישראל. ההיפך הוא הנכון. מזרח־גרמניה החליטה

דורון ג'מצ'י. על הקרקע.

צריך לחיות אוהד כדורסל שרוף ועיוור כדי להמשיך ולהחזיק באגדה המתנפצת שנבחרת הכדורסל שלנו "שווה" כיום לנבחרות הדרג הראשון באירופה.

למען האמת – אני לא סבור כך כיום.

הפיחות הזוחל שלנו בשוק האירופי, בא לידי ביטוי חריף באליפות אירופה האחרונה. או אז ראינו נבחרת בלי נשמה, בלי חוט שידרה, נבחרת שרבו בה התירוצים מאשר הרצון והיכולת להפריך את כל הדעות השליליות שנפוצו סביבה.

האם זה רק סימפטום, או שמא עלינו על הדרך הרעה ?

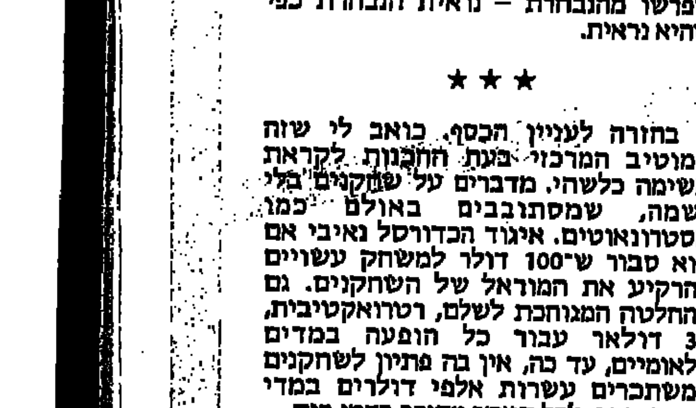
לדעתי נכנסה הנבחרת שלנו לסיחרור. וכמו בכל סיחרור – לפעמים אתה למעלה ולפעמים למטה. למרבה הצער – אנחנו נמצאים יותר מדי "למטה".

מה שבעוכרנו, לעתים, הוא ניצוץ, כמו זה שהיה לנו באליפות העולם האחרונה ב־86' בספרד. מקום שביעי. אולם הנוצות הן נוצות טווס בלבד, המביאות אותנו להירהור שוא עימו עבירה. כי אם אנחנו באמת במקום השביעי בעולם, מי היא ומה היא אירופה ?, או במקרה הזה פינלנד ?

אומר חד וחלק: בעיני לא שווה המקום השביעי בעולם ל... לפינלנד. גרוע מזה: הייתי "מוכר" את המקום השביעי באליפות העולם לכל מאן דבעי, תמורת נצחון אחד, אפילו קטן, על פינלנד.

כי מקומנו הטבעי באירופה. דבר לא ישכנע אותי שלא. השאלה באיזה מקום.

★ ★ ★

לתת עדיפות לענפי ספורט אחרים. הכדורסל פשוט לא בראש שלה.

מה איפוא זכותה של ישראל לבוא ולטעון לחזקה על השתייכות לדרג הראשון ?

אלא שאין אנו יכולים ומסוגלים לבלוע את הצפרדע. איננו מסוגלים להבין שהנשק האמריקני, העומד לרשות הקבוצות בליגה, כמו גם בגביע אירופה, שוב אינו הנשק שעליו יכולה להישען הנבחרת.

ומכיוון שיש לנו רק אפשרות לשחק עם שניים מילידי ארה"ב, שעה שהאחרים, בהם צעירים רבים, טרם מוכנים להיכנס לנעליים הגדולות שעזבו אחריהם האמריקנים שפרשו מהנבחרת – נראית הנבחרת כפי שהיא נראית.

★ ★ ★

בחזרה לעניין הכסף. כואב לי שזה המוטיב המרכזי בעת ההכנות לקראת משימה כלשהי. מדברים על שחקנים בלי נשמה, שמסתובבים באולם כמו אסטרונאוטים. איגוד הכדורסל נאיבי אם הוא סבור ש־100 דולר למשחק עשויים להרקיע את המוראל של השחקנים. גם ההחלטה המגוחכת לשלם, רטרואקטיבית, 30 דולאר עבור כל הופעה במדים הלאומיים, עד כה, אין בה פתיון לשחקנים המשתכרים עשרות אלפי דולרים במדי קבוצותיהם. לכל היותר מדובר בדמי כיס.

מה הפתרון ?

אילו אני המחליט – ולא פעם הבעתי דעתי בנושא – לא הייתי מחייב את מי שאינו רוצה לשחק בנבחרת הלאומית. אם דורון ג'מצ'י, ה"קפטן" החדש, התבטא כמי שהתבטא ("לא איכפת לי שתשעו אותי ל־50 משחקים מהנבחרת, אני לא נוסע") מה יעזרו שידולים או עונשים ? הבחור פשוט לא רוצה. והוא אל תשכחו "קפטן".

מה יגידו הצעירים ?

אני מבין שהאיגוד אינו יכול להרשות לעצמו מותרות מן הסוג הזה, והוא יעמוד על זכותו הלגיטימית, להמשיך ולחייב את השחקנים בהופעה.

ואז נקבל לאבן מרסר, כפי שראינו וקראנו עליו במשחק הראשון השבוע עם פינלנד. ■

ירון פרסלני (מימין), עדיין במדי פ"ת בתיקול עם סמי מלכה מבית"ר ירושלים. "מה זה מקום גדול ?"

מחוסן מאינטריגות

ירון פרסלני שעזב את מכבי פ"ת כדי לככב העונה בכפר־סבא, מרגיש עצמו לעתים פגוע – אך לעולם לא יפגע במלת ביקורת. משאיר לעצמו, תמיד, דלת פתוחה, אפילו סדק – כדי לחזור ■ "לא מעניינים אותי הליחשושים שמנסל, כאילו, לא רצה בי – פשוט שיטת המשחק שלו לא התאימה לי" ■ איך מכבי פ"ת תיראה בלעדיו ובלעדי בגלייבטר ■ "לא מסיבות מקצועיות לא הגעתי למכבי ת"א ■ מה מעניין אותו בכדורגל ■ ראיון־בזק

אלי קמיר

– אני מוכרח לומר לך, ירון, שאתה יודע לתמרן שבעתן.

... האמת ... האמת שאני לא יודע מה לענות לך.

– פשוט מאוד. אתה דואג להסתלק מכל מקום בדיוק בזמן.

תשמע, אני אוהב לעשות תמיד "דגע חושבים" ולמצוא פתרון אידיאלי לכל מצב.

– ועכשיו, הדבר הטוב ביותר היה לברוח ממכבי פתח־תקווה?

תראה, אני רוצה תמיד להתקדם קדימה.

– וזה לא יקרה בפתח־תקווה...

לא יודע מה יקרה. ברור לי שלא נעשו במהלך העונה כל המאמצים כדי לחזק את הקבוצה. אחרי שבגלייבטר הלך ולא הביאו מחליף ברמתו, הבנתי מה הולך להתרחש. החלטתי שאני מחפש מקום ששואף לצמרת ולכן הלכתי.

– אתה מספר לי שהלכת בגלל עזיבתו של בגלייבטר?

גם בגלל זה.

– שנינו יודעים שהיו כל מיני אנשים שלא הסתדרת איתם.

לא הייתי קורא לזה אנשים. היו כמה גורמים שלא התאימו לי.

– כך אתה קורא לג'יק מנסל?

בהחלט אי־אפשר להאשים רק את מנסל בעובדה שאני לא שם.

– הוא לא רצה אותך...

אני לא שמעתי דבר כזה ממנו. היו כל מיני ליחשושים, אבל אלה לא מעניינים אותי. מה שכן – שיטת המשחק שמנסל מנהיג, לא כל כך מתאימה לאופי המשחק שלי.

– אז זה מה שלא התאים לך?

גם את זה לא אמרתי. האמת שבגילי, אני מעוניין לשחק כמו שאני רגיל ויודע.

– אולי הוא פוחד ממך?

מה יש לו לפחד?

– שתעשה קליקה נגדו.

שטויות, גם כחיפה לא התרתי תחתיו. בכמה מקרים אפילו נפגשנו והוא נתן לי להבין שאין הרבה ספורטאים מהסוג שלי והוא מעריך את זה.

– ירון, אז אם לא מנסל ולא אנשים אחרים, למה כל כך מיהרת לברוח משם?

עזוב, זה לא מעל דפי העיתון.

– אי־אפשר לומר שהיה לך רע שם.

חלילה, לא אמרתי דבר כזה. הגעתי לפתח־תקווה לאחר שנה שלא שיחקתי כדורגל ובהחלט הצלחתי לחזור לעצמי. ברור שהיום פתח־תקווה, ללא אייל בגלייבטר, כמובן, ומבלי לפגוע באחרים, לא תהיה אותה קבוצה. אני עם המבט קדימה.

– למרות כל הסיפורים הם יכלו להשאיר אותך לדעתי.

גם לדעתי.

– נו, ומה הם לא עשו נכון?

זה תשאל אותם.

– איך הם ייראו בלעדיך?

במכבי פ"ת יש קבוצה שלמה של צעירים כשרוניים. זה לא סוד, שאני לא הייתי רק בלם אלא גם מנהיג. לדעתי, אם יצליחו להצמיח מתוכם מנהיג חדש לא תהיה להם בעייה מהעזיבה שלי. השיטה של ג'יק מנסל יכולה ללכת עם הצעירים, רק צריך לתת להם קרדיט. מכבי פ"ת כבר הוכיחה שהיא מסוגלת להסתדר בלי אייל בגלייבטר וירון פרסלני.

– ברור שכסף חשוב לך מאוד. לא נראה לי שכפר־סבא היא המקום המתאים מבחינה כספית.

אתה לא טועה. אבל בכפר־סבא יש דברים אחרים ששווים כסף. חוץ מזה, אני לא מאמין בכל הסכומים שמפורסמים בעיתון, כאילו שבמועדונים מסויימים משלמים הון עתק. אני מקווה שהפועל כפ"ס היא השקעה טובה לטווח ארוך.

– ולי יש רושם שפשוט חיפשת מקום קטן.

למהז – פ"ת היא מקום גדול?

– נו, אתה בעצמך מחזק את הדיבורים שלי.

מה זה אצלך מקום גדול, בית"ר ירושלים?

– מכבי ת"א.

בחינת השם שלהם, זה נכון.

– והם רצו אותך?

אני מעדיף שלא לדבר על זה. באופן כללי, כשמכבי ת"א רצו אותי, כבר הייתי במו"מ עם כפר־סבא. להם היתה זכות ראשונים.

– לא רצינו. מי שמכיר אותך יודע, שאתה עושה בדיוק מה שטוב לך.

יש בזה משהו.

– אולי חששת להגיע למועדון כזה?

הסיבות שאני לא בתל־אביב אינן מקצועיות. אני לא חושש משום מקום.

– פוחדת מאינטריגות?

זה היה לי מספיק בחיפה. היום אני מחוסן. כל הביטויים האלה לא עושים עלי רושם.

– אז מה בכל זאת?

לא ברור לי מה אתה רוצה מכפר־סבא. הפועל כפ"ס זה מועדון מכובד, שזכה בעבר בתארים. אין סיבה שזה לא יקרה שוב.

– אגב, מה עם חיפה? אני מבין ששם זה הסתיים באופן סופי, ולתמיד.

מכבי חיפה זו נקודה כואבת בקריירה שלי. היום הם לא מדברים ולכן גם אני מעדיף שלא להתייחס לפרשת חיפה. באופן כללי, אינני פוסל שום אפשרות.

– מה בכלל מעניין אותך בכדורגל?

שהקהל יחזור למגרשים, שתהיה רמה טובה...

– ושהצ'יקים יכנסו בזמן...

גם זה, אי אפשר להשקיע בלי לקבל תמורה. ■

תחזיטוטו

שישו שכטמן

ההפתעה של שבת הפתיחה. נצחונה של צפרירים חולון על מכבי חיפה. בתצלום (של עודד מילשטיין): עופר מזרחי ממכבי חיפה (משמאל) כשמאיר יעקבי החולוני מלווה אותו בכידרורו.

תחזית למחזור 2

1. מכבי חיפה - בני יהודה. משחק ש"מחמם את הלב", בין שתי קבוצות שהצופים מחכים מהן לכדורגל טוב ולשערים. בשנה שעברה, הנחילה מכבי חיפה לקבוצת השכונה מת"א את ההפסד היחיד שלה (5–2), וגם השבת תנצח. 1.

2. הפועל פ"ת - מכבי נתניה. נתניה עם בני לם נמצאת בכושר ותבוא לפ"ת כשאיפה למתוק את חרפת התבוסה מאשתקד (0–4). הפועל פ"ת לפי המחזור הראשון, עדיין לא מוכנה כל־כך לליגה. 1, 2.

3. הפועל באר־שבע - הפועל כפ"ס. (2–1 לכפ"ס אשתקד). לפי משחקיהן במחזור הפתיחה, שתיהן יהיו העונה בחלק העליון של הטבלה. כשנה שעברה הפסידה ב"ש יותר מדי משחקים במגרשה. השבת לא תפסיד 1, X.

4. שמשון - הפועל ת"א. הראשון מ־2 משחקים שייערכו השבת ב"בלומפילד". משום מה תוצאת תיקו היא השכיחה ביותר במשחקים המוקדמים, שם. לא נוותר לכן על סימון X, אבל שום תוצאה לא תפתיע. משולש.

5. בית"ר יים - מכבי ת"א. אשתקד ניצחה בית"ר בשני המפגשים. השנה זהו "סיפור" חדש. למכבי קבוצה לוחמת ומאוזנת לבית"ר - יש כרגע בעיות... לא נתפלא אם גם לאחר המחזור השני, תהיה בית"ר ללא נקודות, אבל פחות ממשולש לא מספיק כאן.

6. הפועל לוד - בית"ר ת"א. בשנה שעברה הובילה בית"ר ת"א את הליגה אחרי 2 מחזורים עם 6 נקודות ושני נצחונות. יכול להיות שזה יהיה המצב גם השבת ויכול להיות שיהיה מצב אחר. 1–1 אשתקד ומשולש בטרפס השבת.

7. חולון - מכבי פ"ת. "סנונית אחת איננה מביאה את האביב"... למרות שחולון הוכיחה במחזור הראשון שאסור לזלזל בה, צריך לחכות זמן־מה כדי לראות מה כוחה האמיתי. משולש.

8. בית"ר נתניה - הפועל בת ים. בית"ר נתניה חזרה לליגה הארצית מהלאומית וחזרה גם לטופס הטוטו... היא תפגוש קבוצה שבאה מליגה א', אבל חלק משחקניה היו פעם בלאומית. תיקו.

9. יהוד - הפועל חיפה. אשתקד ניצחה חיפה ביהוד 2–0 במסגרת מאבקה לעליה לליגה הלאומית. יהוד במגרשה זכתה לפחות בנקודה. 1, X.

10. הפועל ר"ג - מכבי רמת עמידר. עמידר עדיין לא בכושר וכמוה גם הפועל ר"ג, אולם אין כעמידר "מומחית" למשחקי דרבי. אנחנו מציעים 2.

11. מכבי שעריים - הפועל ירושלים. בשני המשחקים בשנה שעברה זכתה הפועל יים בנקודה בודדת (תיקו והפסד). אולי היו אלה הנקודות שחסרו לה, כדי לעלות ללאומית. מפגש בין שתי קבוצות שידעו ימים יפים יותר. משולש.

12. מכבי יפו - יבנה. בשנה שעברה ניצחה יבנה 3–1 למי ששכח: המשחק היה בליגה הלאומית... יפו, לדעתי, תילחם השנה גם על מקום בליגה הארצית. נצחון ליבנה.

13. עכו - הכח. כיאות לשתיים מהקבוצות "הקלאסיות" של הליגה הארצית, ניצחה בשנה שעברה כל קבוצה במגרשה. לעכו לא יהיו 2 הפסדים כצופים בפתיחה הליגה ולכן 1, X.

14. הפועל חדרה - הפועל טבריה. כנראה המשחק הקל בטופס. נצחון לחדרה, שניצחה גם אשתקד יהיה כאן הפתעה גדולה. ■

הליגה הלאומית
(לאחר מחזור 1)

1.	בית"ר ת"א	1–2	3
–.	מכבי ת"א	1–2	3
3.	הפועל כפ"ס	0–1	3
–.	צפרירים חולון	0–1	3
–.	מכבי נתניה	0–1	3
6.	הפועל לוד	1–1	1
–.	מכבי פ"ת	1–1	1
8.	הפועל באר־שבע	0–0	1
–.	הפועל ת"א	0–0	1
10.	בית"ר ירושלים	2–1	0
–.	שמשון	2–1	0
12.	בני יהודה	1–0	0
–.	הפועל פ"ת	1–0	0
–.	מכבי חיפה	1–0	0

הליגה הארצית
(לאחר מחזור 1)

1.	מכבי יבנה	1–2	3
2.	הפועל חיפה	0–1	3
–.	הפועל טבריה	0–1	3
–.	הפועל ירושלים	0–1	3
5.	בית"ר נתניה	1–1	1
–.	הפועל חדרה	1–1	1
–.	הפועל יהוד	1–1	1
–.	רמת עמידר	1–1	1
9.	הכח ר"ג	0–0	1
–.	מכבי יפו	0–0	1
11.	מכבי שעריים	2–1	0
12.	הפועל בת־ים	1–0	0
–.	הפועל עכו	1–0	0
–.	הפועל ר"ג	1–0	0

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	2	1, x	1
2	x	x	2	1
3	1, x	1, x	1, x	1, x
4	2	2	2	x, 2
5	1	x	x, 2	1, x
6	x, 2	1, 2	1, 2	2
7	x	x, 2	1	x
8	x	2	1, 2	x
9	1, 2	1, 2	1, x	1, x, 2
10	1	2	1, 2	1, x, 2
11	1	1, x	1, x	1, x, 2
12	x, 2	1	1	1
13	1	1	x	1, x
14	x	1, 2	1	1
שלשות	/	/	/	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
3	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
4	2	x	1	2	x	1	2	x	1	1, x, 2
5	[illegible]	1	2	1	2	x	2	x	1	1, x, 2
6	[illegible]	2	x	x	1	2	2	x	1	1, x, 2
7	2	2	2	x	x	x	1	1	1	1, x, 2
8	x	x	x	x	x	x	x	x	x	[illegible]
9	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	[illegible]
10	2	2	2	2	2	2	2	2	2	[illegible]
11	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	[illegible]
12	2	2	2	2	2	2	2	2	2	[illegible]
13	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	[illegible]
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1	[illegible]

שלשות 5
כפולים 4
3888 טורים מלא
432 טורים בשיטה המצומצמת

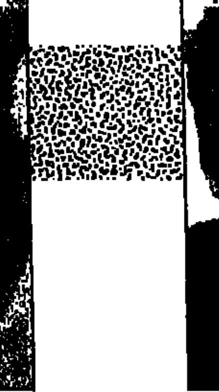

דולף שייס
היהודי הגדול ביותר

מלוין סיימון
יחד עם אחיו – בעל ה"פייסרס"

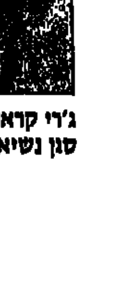

ג'רי קראוס
סגן נשיא הבולס"

וויליאם דווידסון
בעליו של היהלום

אלן רוטנברג
נשיא ה"קליפרס"

גרי בטמן
הבוס מטפח אותו

האנשים שלנו בליגה

יהודים היו בין מייסדי הנ.ב.א.; מעטים מהם היו בין שחקניה הבולטים בליגה – אבל כיום הם בעיקר בעלי קבוצות, תופסים עדות בכירות בניהול עסקיה המסועפים וביחסי הציבור שלה ■ מים רבים זרמו בהאדסון מאז ימי דולף שייס הגדול. בנו, דני, הוא ככל הידוע, הכדורסלן היהודי הפעיל היחיד עתה בין המקצוענים הטובים בעולם

אריק הניג

כאשר הוקמה ליגת ה־NBA, בשנת 1946, היה אד גוטליב אחד האנשים המרכזיים בחבורת המייסדים. הוא היה אז מאמנה של פילדלפיה ווריורס (1955–1947) וב־47' זכתה קבוצתו בכתר הליגה. גם רייב זינקוף, לימים הכרוז המפורסם ביותר בנ.ב.א., היה אז דמות ידועה בחוגי הספורט. על הפארקט, בין הסלים ומתחתם, לא היה לבני עמנו יצוג בולט במיוחד – אז וגם עתה.

רק ב־1949, שלוש שנים לאחר הקמת הליגה, החל דורך כוכבו של דולף שייס, היהודי הגדול ביותר שהופיע עד כה בכדורסל האמריקני והיחיד שהגיע לרמה גבוהה בין המקצוענים. שמו הלך לפניו ולאות הערכה להשגיו, בכלל בהיכל התהילה על שם ממציא הכדורסל ג'יימס נייסמית. בשנת ה־25 לליגה, נבחר שייס לקבוצה הטובה ביותר בכל הזמנים. עד לעונה האחרונה, שבה שבר קארים עבדול ג'אבאר את שיא ההופעות בפליי־אוף (16), היה שייס, 2.05 מטר, שותף לשיא הקודם (15).

ב־1955 זכה עם סיראקוז באליפות ה־NBA. ב־1951 היה מלך הריבאונד ושלוש עונות היה הקלע הטוב ביותר בעונשין. ב־16 עונות הופיע ב־1059 משחקים שבהם השיג 19,249 נקודות (ממוצע של 18.2 למשחק) השיג 11,256 ריבאונדים (10.6 בממוצע למשחק).

אביו של דני

לאחר פרישתו שימש חמש עונות מאמן בפילדלפיה ובבאפאלו וב־1966 זכה גם בתואר מאמן השנה. אחר כך היה מפקח ראשי של השופטים והיום, בגיל 69, הוא משמש רק יועץ בעת הצורך ו...

אבא הצופה מהיציע בביצועי בנו, דני שייס, שחקן דנוור נאגטס. דני הוא עתה, ככל הידוע, הכדורסלן היהודי היחיד בנ.ב.א. הוא נולד (1959) ישר אל התהילה שאפפה את אביו. דני שייס שיחק בקולג' סיראקוז וב־1981 הוצב בסיבוב הראשון של הדראפט (מספר 13). שתי עונות שיחק ביוטה ומ־1983 הוא בדנוור. עונת המעבר בין שתי הקבוצות היתה הטובה ביותר מבחינתו: ממוצע של 11.1 נקודות למשחק ו־8 ריבאונדים. השנה השיג 8.5 נקודות בממוצע ו־5 ריבאונדים ונחשב לאחד הסנטרים המחליפים הטובים בליגה.

כשהחל את דרכו בליגה, שיחקו שם גם ג'ואל קרמר – שאת כישוריו זכינו לראות גם בתל־אביב – וארני גרינפלד, שהספיק עד פרישתו, בשנה שעברה, לככב כמקצוען במשך תשע עונות. ב־693 משחקים בנ.ב.א. קלע 5124 נקודות וקטף 1815 ריבאונדים, למרות שתיפקד כשחקן חוץ.

משפחת שייס חוסה מעט בצילו של יהודי נוסף, רד אָוּורבך, מי שמכונה כיום "מיסטר באסקטבול" – נשיא הבוסטון סלטיקס ומי שהביא את הירוקים אל התהילה, כמאמן וכמנהל. אובדן האליפות האחרונה, בסיום סידרת הגמר־סל עם הלייקרס, עשה משהו לאוורבך, שנעשה עצבני מהרגיל ואף הובהל לבדיקות בבית־החולים. אבל, כפי שאנחנו מכירים אותו, בתחילת נובמבר, כשתתחדש הליגה, הוא שוב יהיה במושבו הקבוע בגארדן הישן של בוסטון, עם הסיגר הנצחי שלו ויעקוב משם אחר מבצעי שחקניו.

תותח כבד

משקלם של היהודים בנ.ב.א. רב כיום יותר בעסקים, ניהול ובקשרי־עתונות, הנוגעים לליגה הטובה בעולם. כמה מבעלי הקבוצות ומנהליהן וכן יח"צניהן הם יהודים ומעל כולם האיש שמהווה את הצלע השלישית במשולש היהודי הגדול הכולל, את שייס ורד אוורבך. זהו מפקח הליגה, הקומיסר ריוויד סטרן, הנחשב לאחד ה"תותחים הכבדים" בכל הנוגע לניהול ספורט בארה"ב.

סטרן החל את דרכו ב־NBA באקראי, לאחר שהחל עבודתו כמתמחה במשרד היועצים המשפטיים של הליגה, בתום לימודיו בהארווארד. אט־אט טיפס אל העמדה הבכירה ביותר, ממנה הוא מפקח על עשרות עובדים בהנהלת הליגה ובחברת הנכסים שלה. בצוות הניהולי של הנ.ב.א. ובחברת הנכסים (נ.ב.א. פרופרטיס) נמצאים גם גארי בטמן, רוב לוין, לארי פישר, רוב מילמן, גוטסמן ומארק אפלמן. כן שולט סטרן על חבתר הבת החדש, NBA אנטרטיימנטס.

סטרן החביב והקשוח, הפך את הליגה הטובה ביותר גם לגורם כלכלי ממדרגה ראשונה, מרויח, מסודר. עד כדי כך המריאו עסקיה, עד שבעלי עסקים רבים בארה"ב מתדפקים בשעריה. אבל סטרן לא ממהר. יש לו 23 קבוצות שמגלגלות מאות מיליוני דולארים בשנה ורק מי ששם, לא מכבר, 32.5 מיליון דולאר על השולחן והוכיח שיש מקום בעירו לקבוצת כדורסל חרשה, שיש בעירו פוטנציאל אוהדים, אולם ראוי לשמו ועוד אי־אלו תנאים – יקבל מהמפקח בן ה־42, את האו.קיי. לקראת העונה הבאה (1988/9) תורחב הליגה בשתי קבוצות חרשות ושנה אחר כך יצטרפו אליה עוד שתיים, כך שבתחילת שנות ה־90 יהיו כבר בנ.ב.א. 27 קבוצות. מאז נכנס סטרן לעניינים, מהווה הליגה מקור לקנאה ליתר ענפי הספורט בארה"ב. תוכנית הגמילה שלו מסמים, שהונהגה כתוכנית מחייבת בליגה, לכל השחקנים שנתפסו לסמים, נחשבת אחת ההצלחות הגדולות בחיי החברה האמריקנית.

מכינים את היורש

פעמיים בשנה, לפני תחילת העונה ובמשחק בין כוכבי המזרח והמערב, מתקיימת ישיבת ההנהלה של הליגה עם בעלי הקבוצות. איש לא דואג כאן למניין, יש תמיד... סטרן מגיע לשם עם יד־ימינו, היועץ המשפטי של הנ.ב.א. גרי בטמן בן ה־33. גם הוא "משלנו". עושה רושם שסטרן מטפחו, כדי שביום מן הימים יהיה הוא הבוס הבא של הליגה.

דיוויד סטרן
הבוס הגדול של הנ.ב.א.

בצד השולחן שבו מתמקמים בעלי הקבוצות, יושבים בין היתר אייב פולין בעליה של ה"וואשינגטון בולטס" והיכל הספורט המפורסם של הבירה האמריקנית "קפיטול סנטר". הוא אחד התורמים הידועים לישראל. ב־1978 עשה לכולנו טוב, כשהודיע לשחקניו – מיד לאחר שזכו באליפות הליגה – כי הפרס שהחליט להעניק להם הוא ביקור בארץ הקודש. כך זכינו לראות את אלופי העולם הטריים מול מכבי ת"א, ביד־אליהו.

תומכים נלהבים נוספים בישראל הם לארי וויינברג, בעליה של ה"פורטלנר בלייזרס" ולשעבר נשיא איפ"ק – הלובי היהודי למען ישראל; וויליאם דייווידסון, טייקון הזכוכית, שבחורף האחרון קפץ אלינו לביקור של 24 שעות כשהוא מביא עמו, במטוסו הפרטי, את היהלום של דטרויט־שלו, אייזאה תומאס. ליד השלט הנושא את השם "מילווקי באקס" בשולחן הבעלים יושב הרבי קול, גם הוא בן למשפחת תורמים ידועה; עוד נמצאים שם ריצ'ארד בלוך מ"פניקס סאנס", אלן כהן מבוסטון, מלווין והרברט סיימון בעליה של "אינדיאנה פייסרס".

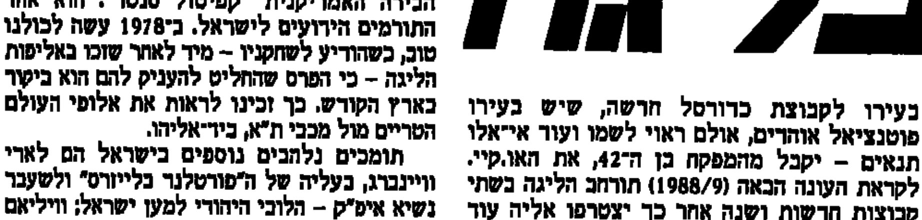
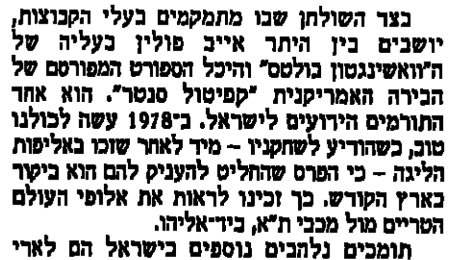
גינוני נסיך

גם "הילדים הרעים" של הליגה, לא ייעדרו מפגישה זו – דון סטרלינג עתיר־הנכסים מסאן־דייגו, שעדיין לא גמר את הסידורים הפורמליים להעברת ה"קליפרס" ללוס־אנג'לס (וסטרן לא עושה פרוטקציה, אפילו כשמדובר באחוות אחים). לסטרלינג יש תחרות קשה בעניין הזה והוא נחשב לאיש הקשה שבין הבעלים. להארולד כץ סיכוי טוב להשיג אותו במירוץ. "הסלף־מייד־מן" מפילדלפיה, בעליה של ה"סיקסרס", עלה לגדולה ממש מאפס – עד שעשה את הכסף הגדול. לכן אין פלא שסיגל לעצמו גינונים של נסיך ורבים אינם אוהבים זאת.

עוד מבני עמנו בשולחן הזה, ג'רי ריינסדורף מרובע סקוקי שבשיקאגו. לאיש הצעיר הזה היו חברות עסקים רבות ואפילו קבוצת בייסבול בשם "שיקאגו ווייט־סוקס". אך יותר הוא רצה קבוצת כדורסל וב־1985 לקח לידיו את ה"בולס", שהיו אז בשיא השפל. אט־אט, בעזרת "הקניה הטובה ביותר של המאה" – מייקל ג'ורדן – ובעזרת ידידו ג'רי קראוס, שמונה לסגן נשיא, נעשתה הקבוצה לעסק מצויין.

כפי שכבר ציינו, שחקנים ומאמנים אינם כיום השטח שלנו בליגה זו (למרות שפה ושם אפשר למצוא עוזר מאמן, כמו רון רוטשטיין מדטרויט). עלינו להסתפק איפוא בביזנס וביחסי ציבור וקשרי־עתונות.

אלכס סאשר הוא האיש אשר על העתונות ויחסי הציבור בהנהלת הליגה. בקבוצות עושים זאת, בין היתר, הרבי פולאק מפילדלפיה וג'וזף רוזנפלד בלייקרס מלוס־אנג'לס. קשה לתאמין שהמגמה תשתנה בעתיד – להיפך. יותר ויותר מבני עמנו יצטרפו לעסקי הליגה, כפי שהדבר משתקף בקבוצות החדשות שעומדות לקום במיאמי ובאורלנדו, פלורידה – לואיס שאפל שהיה סגן נשיא בניו־ג'רזי, עובר לשם כדי להיות מנהל כללי – ובין בעלי הקבוצות החדשות, מזכירים את אלן (קארילאק) פוטמקין ואפילו ישראלי לשעבר, זאב בופמן. ■

רד אוארבך
"מיסטר באסקטבול"

לורנס וויינברג
ב"לובי" למען ישראל

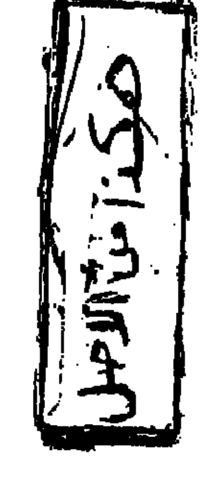

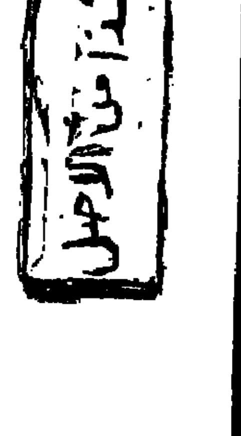

רון רוטשטיין
עוזר מאמן ה"פיסטונס"

האוולד כץ
בעל ה"סיקסרס"

ג'רי ריינסדורף
הקניה הטובה ביותר

אייב פולין
בריכות שחיה וכדורסל

ברכות ל[redacted]הכדורגל 1987/88

"שתהא זאת עונה ברוכה בשערים – הוגנת ו"עשירה" במשחקים נפלאים"

לבית"ר ירושלים
עלו והצליחו השנה
כפי שעשיתם זאת בשנה שעברה
מאחל
אופנת SM מרדונה
ייצור ושיווק בגדי ספורט, טרנינגים, שורטים, טישרים וסווצ'רים
★ מקבל הזמנות מכל הסוגים
★ מחירים נוחים והנחות לאגודות
רח' מטלון 6 ת"א, טל. 834774
או רח' מרכולת 15 ת"א

לשחקנים ולקהל החובבים
פעילות ספורטיבית מהנה
בכל יום של השנה
מאחלת
ספורט לכל
בת-ים שד' העצמאות 69 580650

לכל הקבוצות
הציגו כדורגל
יפה והוגן
דרוש את סמל האומנה
מאחלת
JENICA FASHION LTD.
ייצור ביגוד ספורטיבי
רח' השוק 9, ת"א. טל' 639881, 639856

לספורטאי ישראל
עלו והצליחו
בעיתות ברכה
לעונת 87/88
BEIT HASPORT
בית הספורט
ייצור ושיווק מוצרי ספורט והלבשה
לחנויות, אגודות ומוסדות
רח' אצ"ל 40 (שכ' התקוה) תל-אביב.
טל' 370333, 381460, 372884

למכבי תל-אביב
איחולים רבים והצלחה בליגה
מאחל
יעקב רובינשטיין בע"מ
הפצה ושיווק של נעלי ריצה לה קוק ספורטיב
le coq sportif
רח' העמל 29 קרית המלאכה, טל. 811960, 820036

מגן וספורט בע"מ
הנציגים הבלעדיים
של אדידס בישראל
שד' ההסתדרות, צק פוסט חיפה. 04-728294
ויסמקו בע"מ
שיווק מוצרי אדידס בישראל
שד' הר ציון 108, תל-אביב. 03-832675
adidas
מאחלים
לכל קבוצות הכדורגל
עונת משחקים הוגנת ומוצלחת

סִינִית מאוֹד
אתה, איש העסקים, בוא לאכול באחת ממסעדות "מרינה צ'יייניס", ארוחת-צהריים עסקית מלאה שתעלה בסך-הכל 19.50 ש"ח (+ מע"מ).

אצלנו תאכל אוכל סיני-תאילנדי המתעכל בקלות, שלא יכביד על המשך פעילותך לאחר הארוחה.

- אפשרות ל-TAKE-AWAY
- הזמנות לאירועים
- מסיבות ימי-הולדת

"העסק הנבחר" מדי שנה, כמסעדה הסינית הטובה ביותר

- מלון דיפלומט תל-אביב הירקון 145, 03-294422
- מלון מרינה, תל-אביב הירקון 167, 03-282244
- מלון הנשיא, ירושלים אחד-העם 3, 02-631273

MARINA Chinese

מאחלים
לכל שוחרי הכדורגל
עונת כדורגל מלהיבה ומדליקה

מאיר רבי

מברכות לעונת הכדורגל 1987/88

"הנהלות, מאמנים, שחקנים, עסקנים ואוהדים – עלו והצליחו בעונת המשחקים"

למכבי ת"א
עלו והצליחו
בעונת 87/88
SA
מאחל
ספורט אבידן – יוסי אבידן
★ נעלי ספורט ★ אביזרי ספורט וכושר
★ מכנסיים ומכנסי גלישה ★ דברי ים
★ חולצות ★ בדורים
מכבדים כרטיסי אשראי
רח' בוגרשוב 57 ת"א

לכל קבוצות הכדורגל
שתהא זו עונה פוריה בשערים
ובמשחקים טובים לקהל האוהדים
מאחלת
שפודי התקוה
המסעדה שתמיד חוזרים אליה
מטעמי כבש, כבד אווז
מבחר בשרים על האש
מבחר סלטים תוצרת בית
כשר
שכונת התקוה ת"א
- רח' אצ"ל 30 טל. 376404, 372948
- רח' אצ"ל 37 טל. 379999, 378014

מרכז מסובים
- דרך לוד ת"א טל. 747270
- יפו העתיקה (על גג החוויה הישראלית)
- רח' פסטר 4 טל. 829595, 829966

פתוח בשבת

לבית"ר ירושלים
בהצלחה לעונה הבאה
מאחל
עמי מתתיהו
יבואן נעלי ספורט
טל 02-813548

לבית"ר ירושלים
לרגל פתיחת העונה
שתהיה לכם הצלחה גדולה
יותר מהעונה שעברה
לבני נחמיה הצלחה בתפקידך החדש
מאחלים
משקאות חיימקה (אריה וחיים)
אגריפס 84, ירושלים, טל. 02-243066

לבית"ר ירושלים
הצלחה רבה
בעונת 87/88
מאחל
עמנואל כהן - קלעים
משרד אמרגנות תיאטרון ובדור
העסק הנבחר לשנת 1987
שמאי 10, ירושלים, 02-223746

שתהא זו עונה פוריה ומהנה
מברכים
זיקו ספורט בע"מ
ZS
יצרני בגדי ספורט
לענפי הספורט השונים:
★ בגדי טניס ★ ריצה
★ כדורגל ★ שחיה וכו'...
רח' התעשיה 34 יהוד טל. 355207, 5366111

לכל קבוצות הכדורגל ובמיוחד להפועל תל-אביב
עונת כדורגל מוצלחת ופוריה
מאחל
איפלה ספורט
יצרן סטים לקבוצות כדורגל
רוטשילד 27, בת-ים, טל' 877484

טניס והלבשת ספורט
HEAD
בש גל (שבא) ספורט בע"מ
ייבוא ייצור ושיווק מוצרי ספורט
רח' תוצרת הארץ 17, תל-אביב, טל' 251121
מאחל **להפועל תל-אביב**
הצלחה בעונת 87/88

לבני-יהודה – ההנהלה, המאמן שוויצר ומנהל הקבוצה טסה, השחקנים ואוהדיה, ולכל שוחרי הספורט
שנה מוצלחת
מאחל
ספורט וטוטו – עמנואל טסה
הלבשה והנעלה ותחנת טוטו
עד השעות הקטנות של הלילה
רח' האצ"ל 64 שכונת התקוה טל. 377703

לקבוצות מכבי נתניה ולבית"ר אור-יהודה
בהצלחה בעונת
87/88
מאחל
שלטים ופרסום במגרשי כדורגל
עודי שלטים
פינת יפת 164 יפו, טל: 872737, 5360197